

ЛЕГІОНЕР

1988

ВІЙСЬКОВО-ПОЛІТИЧНИЙ ЖУРНАЛ ЛСП В АВСТРАЛІЇ

.РІК 2

КВАРТАЛЬНИК

3 /7/

АДЕЛАЇДА

ПЕРТ

КАНБЕРРА

СІДНЕЙ

ВИДАЄ КРАЙОВА УПРАВА ЛЕГІОНУ СИМОНА ПЕТЛЮРИ

diasporiana.org.ua

ЛЕГІОНЕР

Військово-політичний квартал-
ник Легіону Симона Петлюри
Видас Крайова Управа ЛСН в
Австралії

Редагує Колегія

Відповідальний Редактор

П. Грін

Заступник Редактора

П. Вакуленко

Члени Редакційної Колегії

О. Лисенко, І. Чумак

Адреса Редакції:

GREEN P
4 SWIFT ST
YARRAUMLA ACT 2600
AUSTRALIA

Представники В-ва:

О. NIKOLAENKO,
8 Kelton Way,
THORNIE, W.A. 6108

І. CHUMAK,
12 Flavel ST.,
SEATON, S.A. 5023

S. STECIUK,
10 Bates Court,
JACANA, VIC., 3047

Terentij Myronenko, P.O.
Box 302, Parramatta, N.S.W. Australia
2150;

Звген Кошованець	стор. 3
З. Змієвський: До історії...	стор. 6
З життя ЛСН в Аделаїді	стор. II
З життя ЛСН в Мелборні	стор. 18
Соціалізм на службі Пангерма- нізму	стор. 18
О.М.: Гетьман Сагайдачний	стор. 15
І. Дмитрич: Дії Росії - колись і тепер	стор. 16
Відгук на лист	стор. 17
К. Рожко: Вічна слава!	стор. 18
О.Л.: Чудеса в макітрі	стор. 19
Д. Чуб: В лісах під Вязмою	стор. 20
О.Л.: З листів до приятеля	стор. 23
Повідомлення	стор. 26
Спогади...	стор. 26
Пам"ять про воїнів	стор. 27
Генрі Льонгрело: День скічений	стор. 27
Василь Сокіл: Здалека до близь- кого	стор. 28
В. Кумейський: Діалоги	стор. 29
Л. Іванюк: Фронтові дороги	стор. 30
Архисп. Сильвестер: Дескредита ція нації	стор. 31
Посмертні згадки	стор. 33

На пресовий фонд "Легіонера"
пожертвували слідуючі особи:

Іван Бринза - Брісбан	- 10.00 Дол.
Олексій Комар - Аделаїда	- 5.00 Дол.
Іван Чумак - Аделаїда	- 5.00 Дол.
Юрій Кравець - Аделаїда	- 5.00 Дол.

Редакція журналу дуже дякує жертводав-
цям за моральну і фінансову підтримку
нашого видавництва.

.....00000.....

Передплата річно становить 10. Дол з
пересилкою.

Журнал "Легіонер" виходить раз на місяць. Адреса редакції: Green P, 4 Swift St, Yarraumla, ACT 2600, Australia.

На обкладинці: Новозбудований Центр Православ'я
в Канберрі.

Журнал "Легіонер" виходить раз на місяць. Адреса редакції: Green P, 4 Swift St, Yarraumla, ACT 2600, Australia.

ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ — ТВОРЕЦЬ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

Серед багатьох героїв Українського Народу, що віддали своє життя в боротьбі за державну незалежність своєї Батьківщини, чільне місце належить полковнику Євгену Коновальцю. Цього року ми відзначали 50-ти річчя з дня його трагічної смерті. Він був головою Проводу Українських Націоналістів, і загинув на вулиці Роттердаму, Голляндія, від руки московсько-більшевицького агента — 25 травня 1938 року.

Євген Коновалець відігравав велику роль в новітній історії визвольної боротьби Українського Народу. Він був першим засновником і організатором Українського Націоналізму, що на протязі півстоліття був рушійною силою визвольно-революційного процесу. Він мав здібність правильно сприймати й оцінювати кожночасну політичну ситуацію; в наслідок такого відчуття та аналізу, він ставив правильні діагнози, і робив практичні заходи для використання даних обставин.

Так було в час Української Національної Революції доби УНР; так було і в час основної переоцінки українських політичних вартостей після трагічних днів 1920-х років. З печаттю його духа наступне українське покоління, в нових, відмінних обставинах, продовжувало визначену ним безкомпромісову боротьбу за повноцінне життя українського народу та за його самобутність.

Народився Євген Коновалець 14 червня 1891 року в селі Зашкові, на Львівщині. Не молодим юнаком, в сільському закутку, він пізнав суцільності того часу в громадському і національному житті Галичини. Після закінчення гімназії, в 1909 році вступає на правничий факультет Львівського університету. З 1915 році добровільно вступає в лави Українських Січових Стрільців. В тому ж році, після бою відділу УСС з москалями на горі Маківці, 24-літній хорунжий Є. Коновалець попав до російського полону, і перебував у таборі полонених в м. Царицині (тепер — Волгоград). Звільнився з полону щойно восени 1917 року. Замість повернутися до Галичини, він, зі своїми товаришами-однодумцями, колишніми вояками Легіону УСС, залишається в Києві й організовує Галицько-Буковинський курінь, який пізніше став на службу Українській Центральній Раді. Цим Є. Коновалець виявив свій соборницький підхід до Української державности.

Той курінь відзначився в боях з большевицькою навалюю, і скоро збільшився до полку; а за часів Директорії УНР, в 1918-19 рр. перетворився в Корпус Січових Стрільців, що був під командою полковника Є. Коновальця. Поруч із Запорізьким Корпусом, під командою ген. Натієва, а пізніше — полковника Петра Болбачана, Корпус УСС був найбільш дисциплінованою і найбільш надійною військовою частиною молодої Української Держави. Він віддано воявав проти московських наїзників аж до грудня місяця 1919 року, тобто — поки існував фронт.

Січові Стрільці, під командою Є. Коновальця, відігравали велику роль у нашій визвольній боротьбі. Як командир, Є. Коновалець виявив не лише талант військовика, але і здібності політика й організатора.

Наприкінці 1919 року, коли вже не було можливости продовжувати збройну боротьбу в регулярних формах, Є. Коновалець розв'язує Корпус Січових Стрільців і повертається до Галичини, щоб перейти на інші методи визвольної боротьби. Там він поринає в роботу по організуванні підпільної діяльності; розбудовує клітини в Галичині й Закарпатті, а потім і в Наддніпрянщині. Також організовує клітини Військової Організації УВО на Волині. Рівночасно у Львові, під проводом Є. Коновальця, постає підпільний штаб УВО. зі зростом революційної діяльності УВО та виникненням інших націоналістичних визвольних формацій, зростається потреба створення політичної організації, щоб поставити УВО на тривку ідеологічну і політичну базу.

То був час шукання нових доріг визвольної політики, час критичної аналізи і переоцінки причин поразки у визвольних змаганнях 1917-20 рр.

У 1929 році в м. Відні, Австрія, відбувся Перший Конгрес Українських Націоналістів. Завданням Конгресу було узгодження платформальної діяльності різних націоналістичних формацій. Промотором і надхненником того Конгресу був полковник Євген Коновалець. Конгрес покликав до життя нову політичну організацію — Організацію Українських Націоналістів та обрав полк. Коновальця її Провідником.

В наслідок Версальського мирного договору Українські землі опинилися під чотирьома окупантами. Орієнтація на Антанту не давала для українців жодних вигледів, бо Англія і Франція в їхній політиці не мали ніякого аспекту щодо Українського питання. Тому полк. Є. Коновалець деякий час (до 1929 р.) перебував у Німеччині в надії, що вона буде відігравати значну роль у зовнішньо-політичних розрахунках щодо України. Спостерігаючи ускладнення політичної ситуації в Європі, полк. Коновалець робить дуже швидко переоцінку своєї тактики, і переїжджає до Швеції.

Прихід до влади націонал-соціалістів у Німеччині, і т. зв. "Східня Політика" Гітлера вже в перших днях насторожила полк. Є. Коновальця. Він пише: „З Східній Європі Гітлер шукає не союзників, але простору для своєї нації ... Кого негативне наставлення до всіх слов'янських народів, а до українців зокрема — аж надто видне і зрозуміле”.

Політична ситуація в Європі загострювалася, і полк. Коновалець відчував, що незабаром може прийти до зудару Німеччини з Советським Союзом. Він спрямовує усі свої дії на терени московського окупанта; використовуючи усі можливості зв'язку, він розбудовує там підпільну організаційну сітку, широко розгортає пропагандивну працю. Він дотримується гасла, кинутого ним ще в 1918 році: «Шлях до Львова веде через Київ».

С. Коновалець вклав багато праці в розбудову мережі громадських організацій і установ серед українських поселень поза межами України, які співпрацювали з ОУН, як ідейно споріднені формації Націонал. Руху.

Політичною концепцією полк. С. Коновальця було намагання об'єднати всі творчі сили для революційної визвольної боротьби. Він мав тісні контакти з політичними і державними колами екзильного уряду УНР та з українськими послами до Польського парламенту; мав багато приятелів серед дипломатів чужинецьких держав.

Незаперечним фактором являється те, що московсько-большевицьким керівникам було відомо про революційну діяльність Проводу ОУН, яка на той час — особливо в Галичині — виросла в поважну силу, що повела за собою широкі маси народу на боротьбу з окупантами. Тому вони доклали всіх зусиль, щоб знищити полковника С. Коновальця напередодні великих історичних подій так само, як — 12 років тому — вони знищили Голову Української Держави, Симона Петлюру.

Дія Українських Націоналістів на рідних землях в час II-ї Світової Війни і після її закінчення залишається світлою сторінкою в житті нашого народу, хоч у ній не бракувало трагічних помилок, які, надіємось, стануть пересторогою на майбутнє.

На протязі свого існування ОУН склала тисячі жертв найкращих синів і дочок українського народу. У жертвах виявляється характер народу і кристалізується велич нації. На крові тих, що впали на полі бою в обороні рідної землі, чи в підпільній боротьбі, а також замучених у тюрмах і концтаборах — виросла легенда нації поневоленої, але не покороєної.

Відзначаючи 50-річчя смерти великого сина України, сл. п. С. Коновальця, ми віддаємо поклін його безсмертному духові, і всім тим Героям, що віддали своє життя за кращу долю Українського Народу.

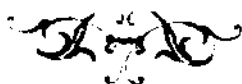

Читайте і поширюйте "ШТУРМ"
Військово-політичний журнал
Легіону Симона Петлюри

Адреса Редакції і Адміністрації:

"S T U R M"
P.O. Box 272
Two Harbors, Minnesota 55616
U.S.A.

Ціна одного примірника журналу "ШТУРМ"
\$2.00 американських долара, або рівно-
вартість в іншій валюті.

ДО ІСТОРІЇ СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКОЇ ПАРАФІЇ УАПЦ В КАНБЕРРІ

До Австралії я прибув 1948-го року, авже 6-го січня під Різдво Христове вечором 1949-го в Англiканській церкві св. Івана в Канберрі почув перший раз по українському: "Благословенний Бог наш завжди, нині і повсяк час, і на віки вічні", а український хор проспівав Амінь, возглас був о. Ананія Теодоровича, який приїхав з родиною до Австралії разом зі мною. Після служби Божої відбулася спільна трапеза в простірній столовій на Капітол Гілл. Заля була повна, де були присутні православні і католики /які ще не мали свого священика/ українці; були тут вівнож і запрошені гості, а саме: міністер еміграції п. А. Колвел з дружиною, його заступник п. Гейс з дружиною, керівник Відділу Д.П. при Департаменті Еміграції п. Вотсон з дружиною та інші члени Парляменту, головний доктор канб еррівського шпіталью д-р Нотт з дружиною.

Заля, з цієї нагоди, була вдикорована блакитно-жовтими стрічками та б укетами свіжих квітів, столи застелені білими скатертинами і заставлені традиційними пісними стравами, прекрасно була убрана йолка.

Отець Ананій поблагословив страву, а хор проспівав "Отче наш" і так розпочалася наша перша спільна трапеза в столиці Австралії Канберрі. В час трапези хор дуже гарно співав колядки під ялинкою. Всі гості були дуже захоплені українським Святим вечором та оцінили наші традиції та звичаї. Після закінчення трапези і офіційної частини о. Ананій **відправив** молитву і на цьому наша зустріч закінчилася.

Від цього часу о. Ананій регулярно в Канберрі відправляв Службу Божу в Англiканській Церкві. В той час в нас ще Парафіяльної Ради не було, не було ще і назви нашої Парафії, а о. Ананій організаційного життя в Канберрі не викоритовував. Згодом поїхав він до Сіднею, де відправив службу Божу і вірні там запропонували залишитися гарантуючи йому повне втримання і пізніше поб удувати церкву. З Сіднею приїхав о. Ананій дуже розчарованим. Відслужив останню Службу Божу в Канберрі і з амвону заявив, що він так тяжко працював для себе і нас, але вас тут мало, церкви б удувати не будете, то мені нема що тут робити; я залишаю вас і відїжджаю до Сіднею. Так і зробив, залишив нас розпорошеними. При цьому слід згадати, що в час його служби тут обов'язки старости і паламаря виконував росіянин Павло Гонченков.

Залишившись в такій ситуації ми почали думати що діяти даліше. Остаточно вирішили зібрати всіх вірних і заснувати тутешню Парафіяльну Раду, яка полагоджувала всі необхідні справи нашого церковного життя в Канберрі. В цей час, правда, о. Ананій час-від-часу приїздив до Канберрі відвідати сина і при цій нагоді відправляв і для нас Службу Божу.

Одного разу приїхавши до Канберри о. Ананій довідався, що ми маємо вже 300 фунтів в Парафіяльній Раді і настирливо домагався ті гроші забрати. В нас, в той час, два скарбники - я і п. Газенко і гроші можна було вибрати лише за двома підписами. Пан Газенко погоджувався з цим, а я -ні, мотивуючи це тим, що гроші необхідні для потреб наої Парафії. Так гроші залишилися в нас.

Пізніше до Канберри приїздили різні священики і відправляли Службу Божу по черзі, а саме: о. Ананій, о. Манько, о. Соловій та інші. Згодом для нашої парафії було призначено настоятеля о. Василя Череваніва, який від того часу постійно обслуговував нашу Парафію.

В той час ми ще свого церковного приміщення не мали, а тому засідання Парафіяльної Ради відбувалися в домі п-ва Гордієнків, де і я часто бував.

Одного разу п. І. Гордієнко і я порушили справу будови церкви в Канберрі та як тістати площу на цю будову. Пан І. Гордієнко дав згоду написати в цій справі листа до уряду і через два місяці дістали відповідь, де порушено справи різниці між російською, грецькою, сербською і українською православними церквами, яку суму гро

Свято-Миколаївська церква в Канберрі

грошей має наша Парафія та хто будуватиме, який матеріал буде використаний для будови. На всі ці питання ми дали відповідну відповідь. Знову пройшов довший час і нарешті п. І. Гордієнко дістав позитивну відповідь, уряд пропонував оглянути дві площі, нам подобалася площа, де тепер побудована церква.

Площу дістали ми під умовою, що контракт підпише вищий духовник нашої церкви. Я, як секретар Парафіальної Ради, негайно написав листа до владика Сильвестра. Негаючи часу Владика прибув до Канберри, остановився в п-ва Гордієнків, а я, власним автотомом, завіз Владика до урядового бюро, де він підписав всі необхідні документи, а я підписав як секретар Парафіальної Ради. Пізніше документи були передані п. І. Гордієнкові п. І. Вітром, головою Парафіальної Ради в той час, який також приймав дуже активну участь в організації будови нашої церкви.

Негаючи часу голова Парафіальної Ради і я, як секретар, скликали Загальні Збори для укомплектування Будівельного Комітету церкви. На Зборах було вибрано Будівельний Комітет в такому складі: голова - І. Гордієнко, секретар - В. Змієвський, скарбник - Д. Інченко і ще два члени. Збори ухвалили також посвятити площу під церкву.

В імені Будівельного Комітету я написав в цій справі листа до Владика Сильвестра, який приїхав разом з Владиком Донатом і до-

вершили разом посвячення площі, при цьому також був присутнім наш настоятель о. Василь Череванів. Після посвячення площі відбулася спільна трапеза, під час якої я звернувся до присутніх, щоб жертвували гроші на будову церкви. Я перший задекларував 100 фунтів, потім п. І. Гордієнко 100 фунтів, а за ним п. Д. Анченко 100 фунтів, наш настоятель о. Василь Череванів - 100 фунтів; крім нас ще 10-ть осіб пообіцяли таку ж суму. В такий спосіб каса нашої Парафіяльної Ради збільшилася.

Після затвердження планів на будову церкви Будівельний Комітет і Парафіяльна Рада скликають Загальні Збори, на яких голова Будівельного Комітету закликав всіх присутніх приходити копати рови під фундаменти церкви. Присутні з великим задоволенням погодилися цю працю виконати. І, так, на другий день майже всі чоловіки прибули на церковну площу, а до вечора всі рови були готові. На слідуючу суботу вже був залитий залізобетон. В той час я замовив 20 000 цегли, яку було доставлено на площу через пару тижнів. Тижень пізніше знову всі чоловіки приходять на площу мурувати стіни, голова Будівельного Комітету розмірив, натягнув шнурок і по ньому клали цеглу і спеціалісти, і неспеціалісти... Мур піднімався до гори, а як дійшли приблизно метер в гору треба було посвятити наріжний камінь. Знову ж пишу до владики Сильвестра, який приїхав сюди і в сослужінні з о. Василем Череванівим і дияконом В. Лялькою довершив посвячення наріжнього каменя.

Для цілковитого і скорого викінчення будови Храму треба було розбудувати фінансову базу, беру цей обов'язок знову на себе, з допомогою Парафіяльної Ради і Сестриць організую 20-ть забав, де були розіграні латореї на ціль будови. Крім того я виготовив заклик до всіх братніх Парафій допомогти нам в придбанні фінансів для будови Храму Божого - репрезентативного центру в столиці Австралії. Братні Парафії відгукнулися на це цілком позитивно: о. Н. Плічковський прислав гроші і найкращі побажання з Аделаїди, а найбільше помагав нам наш настоятель о. Василь Череванів - він сам пожертвував 100 фунтів та приєднав у своїй Парафії в Блектавні ще 5-ть фундаторів, які внесли по 80 фунтів; завжди з амвону закликав він вірних жертвувати на цю ціль, а також підбадьорював Будівельний Комітет і вірних будувати храм: "В цьому доброму ділі вам і Бог pomoже, - говорив о. Василь, - і я буду помагати скільки зможу. Коли у вас бракуватиме будівельників я постараюся спроводити їх з Блектавну".

Така допомога і порада була дуже цінною для всіх нас, вона підтримувала нас на душі і додавала сил і витривалости для закінчення розпочатого діла. В будові Храму брали участь майже всі вірні, жертвували гроші, жінки рівнож були щедрими жертводавцями та помагачоловікам де тільки могли, допомагали нам і брати католики за що належить їм велике признання і щира подяка.

З Божою поміччю та жертвенною працею Парафіян Будівельний Комітет виконав довірений йому обов'язок вірними Свято-Миколаївської Парафії в Канберрі - репрезентативний Храм Божий побудували без жодного боргу. Після закінчення будови Храму голова Будівельного Комітету п. І. Гордієнко передав ключі Владиці Донату, який відкрив церкву і поблагословив її Святою водою.

З огляду на те, що ця стаття призначена для майбутніх істориків нашого церковного життя в Австралії слід згадати слідує: на початку будови церкви голова Парафіяльної Ради, п. І. Вітер, зрезигнував з цієї функції і більше жодної участі в будові Храму не брав, зрезигнували і два інших члени Будівельного Комітету, залишилися лише три особи, які працювали при будові церкви від початку і до кінця, а саме: голова, секретар і скарбник.

Варто згадати, що церковна площа досить велика /6 тисяч кв. м./ і розташована в центрі столиці. Крім церкви на площі побудовано церковну залю, пам'ятник жертвам штучного голоду в Україні в 1932-33 роках, останнім часом побудовано Центр Православ'я присвячений Тисячоліттю Хрещення України. Крім того маємо це досить місце для паркування машин і побудувати це якусь іншу будову.

За віддану працю для нашої церкви пп І. Гордієнко, В. Мищенко і я дістали від Митрополита Метислава Похваліві листа, від архієпископа Сильвестра благословенну Грамоту, Грамоту від Управи Української Громади.

Б. Знієвський,
Бувший Секретар Будівельного
Комітету Свято-Миколаївської
Церкви в Канберрі.

ВІДОЗВА

ДОРОГІ БРАТИ Й СЕСТРИ!

Подаємо до Вашого відома, що невелика громада вірних Св. Миколаївської Парафії та Консисторія УАПЦ ухвалили побудувати **репрезентативний СОБОР Св. Миколая в Канберрі** і вже одержали з державних фондів відповідну площу землі для будови в центрі міста.

Земля і всі споруди, які будуть на ній збудовані, оформлена в урядових інституціях як власність Української Автокефальної Православної Церкви і документи підписані ВПР. Архієпископом Сильвестром — найстаршим серед її Ієрархів в Австралії.

В Канберрі, як місті столицьому, містяться консуляти багатьох держав і її відвідують туристи з різних країн світу. Щоб популяризувати ім'я УКРАЇНИ та її культурні здобутки серед усіх народів земної кулі, церковна громада Канберри і Консисторія взяла на себе велике завдання — **збудувати СОБОР** за старим українським стилем в честь Святителя Миколая, — захисника знедолених і покровителя подорожуючих.

Собор Святителя Миколая в Канберрі, як культурна пам'ятка, має увіковічнити ім'я України і в нащадках наших, і стати надбанням всього українського громадянства Австралії. В його будові бере участь все українське громадянство, незалежно від парафіяльної і релігійної приналежності. То-

му й звертаємося з цим нашим гарячим закликком до всіх українців доброї волі скласти свої пожертви на його будову. Нехай не буде ні одного українця серед нас, який не вклав би своєї цеголки в будову цієї нашої національної пам'ятки, святині Українського Народу!

Жертводавці, які протягом трьох років внесуть по **СТО фунтів**, будуть числитись, за старим українським звичаєм — **Ктиторами**, а хто сплатить вісімдесят фунтів — **Фундаторами Столичного Св. Миколаївського Собору**; імена їхні будуть виписані золотими літерами на мармуровій дошці, вмурованій в стіну будови.

Хто ж з **Ктиторів** внесе більше 100 фунтів, то поруч з його прізвищем буде поміщена й фотографія на пропам'ятній мармуровій дошці.

Всі жертводавці будуть вписані до пропам'ятної книги будівників — синодика для поминання в молитвах за здоров'я живих і за вічний спокій померлих на віки вічні.

Збирання пожертв переводиться з благословення ВПР. Архієпископа **СИЛЬВЕСТРА** по підписних листах уповноваженими, визначеними від парафіяльних рад та Українських Громад по всіх стейтах Австралії. За одержанням підписних лист та за всіма довідками у справі будови та збірки пожертв просимо звертатись до Голови Будівельного Комітету п. Гордієнка по такій адресі:

8 Quinn St., O'Connell A.C.T.

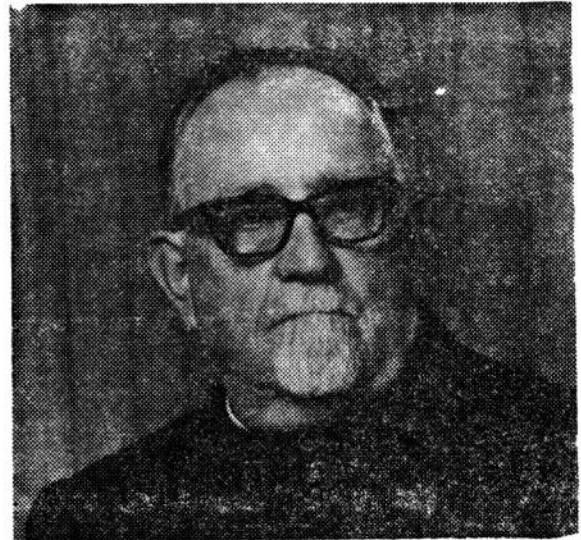
† Архиепископ Сильвестр,
Член Собору Єпископів УАПЦ
і Керівник Об'єднаною Єпар-
хією в Австралії й Н. Зеландії.
І. Вітер, Голова Парафіяльної
Ради Св. Миколаївської Пара-
фії в Канбері.
І. Гордієнко, Голова Будівель-
ного Комітету.
Е. Змієвський, Секретар Пара-
фіяльної Ради і Будів. К-ту.

Кожний Збірщик, який буде
збирати гроші на будову Св.
Миколаївського Собору в Кан-
бері, на протязі всього часу і
до закінчення будови Собору,
буде нагороджений через Кон-
систорію УАПЦ Об'єднаної
Єпархії відповідною нагоро-
дою, включаючи аж нарівні з
фундаторами.

І. Вітер, голова Параф. Ради;
Е. Змієвський — секретар.

Архиепископ Сильвестр

Протопресвітер Ананій Теодорович

З дому, де панує дух любови, де щоденне життя чисте й чесне, де керівництво відмічається чутливістю, добротою й любов'ю, стамвідти можна чекати, вийдуть здорові, корисні й щасливі люди, здібні, коли досягнуть належної сили поступати завжди чесно, розумно

та допомогати добробуту оточення. Навпаки, коли діти оточені невіжеством, грубіянством та себелюбством, — вони несвідомо засвоюють собі такий самий характер і виростають грубими, нерозвиненими, а навіть небезпечними для громадянства.

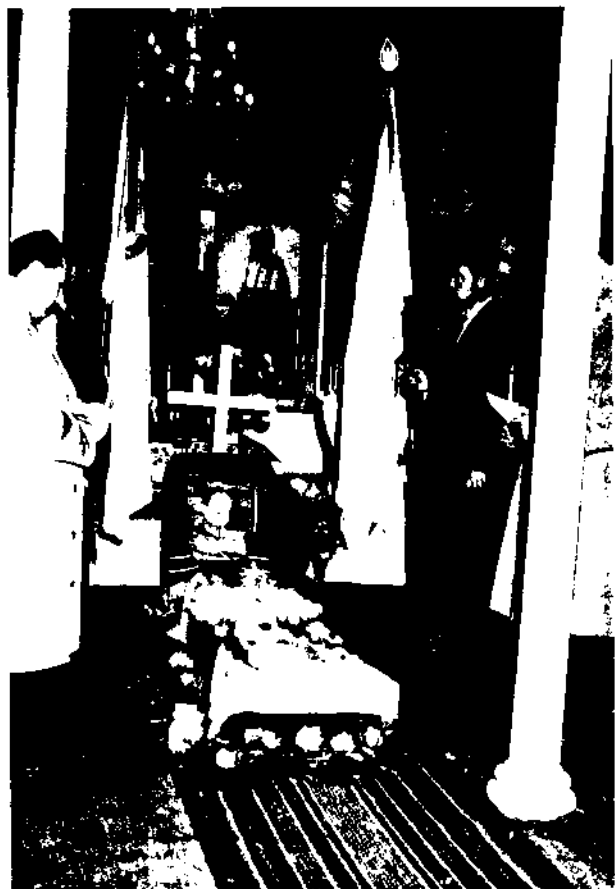
Смальс.

З ЖИТТЯ ЛСН В АДЕЛАЇДІ.ПА.

З початку заснування Місцевого Відділу ЛСН в м. Аделаїді в 1956 році, він був один з найчисельніших серед інших в Австралії. Тут був осередок і Крайової Управи ЛСН довгий час, велася співпраця з іншими комбатантськими організаціями та був створений координаційний Комітет, який тісно співпрацював з Управою Української громади та іншими організаціями, як ДОБРУ, Товариство Сприяння УНРаді, УРДІ. Тут найбільше розповсюджувалось журналів "Штурм" - органу ЛСН та іншої літератури, книжок і т.і., якою займався вже покійний наш побратим Сергій Криволап.

Кожного року Місцевий Відділ влаштовував відзначення по св.пам'яті Симону Петлюри, панахиди, як патрана нашої організації, а також Івана Павловича Багряного, влаштовував ширші сходи присвячені цим двом великим постаттям нашого часу. Приймав активну участь в різних громадських академіях з своїми прапорами.

З силу певних обставин, сьогодні Легіонерське життя далеко зменшилось але всеж таки організаційна діяльність вже старих членів, пенсіонерів, - пульсус і жеве. Тут найбільше розходиться наших журналів - "Легіонер" та "Штурм", який виходить регулярно в США.

Довголітнім Головою Управи МВ ЛСН в м. Аделаїді.ПА був побратим Микола Ваксютенко, який і координував всю організаційну працю і лише в минулому році був переобраний з висловом йому признання, вдячності за його працю. Сьогодні Головою Управи МВ ЛСН є побратим Іван Чумак, а членами Управи Валентин Карпінський, Юрій Кравець, а Іван Бережний - прапорonoсець.

В річницю смерті нашого побратима др.І.С.Гречка /21.10.1981/ згадуємо його світлу пам'ять, як одного з активних та ідейних членів ЛСН, який займав ряд провідних становищ в Революційно-Демократичному Русі.

На світлині фрагмент з панахиди в св.Покровському Храмі УАНЦ в 35 -ту річницю трагічної смерті С. Петлюри.

На передньому плані з ліва сотник І.С.Гречко та М.Ваксютенко в почесній стійці з прапорами ЛСН.

Панахиду відправляв Архiepіскоп Донат -УАНЦ.

-----000000-----

Тоня Шалапай

У К Р А Ї Н О

Далека Ти, а близька так,
Моя омріяна країно,
Цвітеш як літом мак,
Як у гаю цвіте калина
Ти чиста і прозора-ясна,
Немов святиня в небесах,
Уся у сяєві синьо - синя,
Немов волошка у житах.

Під час бурі Ти - мій захист,
Життя мого Ти - джерело,
Ти ран моїх всі болі гасиш,
Несеш потіху і тепло.

Ти сірі довгі будні,
Прикрасуєш немов у свято,
На ці роки довгі і облудні,
Дася Ти сил боротись з катом!

З ЖИТТЯ ЛСН В МЕЛЬБОРНІ .

Місцевий Відділ ЛСН в м. Мельборні сьогодні став дуже малочисельний але організаційна праця хоч у малому засягу продовжується. Головою Управи МВ ЛСН є Василь Цибульський, а секретарем Управи побратим - Федір Габелко, який одночасно і є постійним представником нашої організації в СУОА. Недивлячись на фізичні немочі наших старших побратимів-пенсіонерів тут розходиться теж чимала кількість наших журналів, "Легіонер" та "Штурм", а кольпортерами є побратими З. Стецюк, С. Сухо-теплий. Недавно відійшов від нас побратим Аків Гвоздецький, який був дуже активним і ідейним членом, дуже працьовитий і жертвеним.

Тут довгі роки перебувала Крайова Управи ЛСН в Австралії, якою тоді був Головою побратим Аків Коваль. Побратим Кость Гімелґраіх був теж дуже активним, але сьогодні через стан свого здоров'я організаційною працею не займається. Побратим Олександр Півень теж активної участі в праці ЛСН не бере з причини свого здоров'я.

На світлині посвячення Легіонерського пралору капеляном о. В. Міндю-рою в св. Покровській парафії УАНЦ. На передньому пляні побратими : Я. Гвоздецький та О. Півень та члени ЛСН.

-----000000000-----

ДЦ УНР і справа І. Дем"янюка.

Вілядельфія УІБ.- За підписом президента УНР, М. Лівницького, і голови уряду, Проф. др. Рудницького, при кінці червня 1988 року вислано листа-звернення до президента Ізраїлю, Хаїма Герцога, в Єрусалим з рекомендацією уласкавити Івана Дем"янюка від вини и кари з уваги на недостатність "понад усякий сумнів" доказів на його ідентифікацію з Іваном Грозним. Одночасно УНР рекомендує президентові Ізраїлю припинити всяку дальшу судову "показуху" в Єрусалимі, і цим виявити добру волю для покращення Українсько-ізраїльських взаємовідносин тепер і в майбутньому.

.....000000.....

СОЦІАЛІЗМ НА СЛУЖБІ ПАНГЕРМАНІЗМУ

Автобіографічні вислови й короткі спомини, залишені Гітлером, як також дані про його життя, передані різними авторами, дають основу говорити про його ознайомлення із соціалістичними ідеями. Проживаючи в Лінці і в Мюнхені, Гітлер вчитувався в історичну й політичну літературу з історії Німеччини. Це свідчить, в першу чергу, про запал і прагнення Гітлера до самоосвіти. Не маючи праці, Гітлер при звичаївся до „богемського” способу життя. Життєписці згадують, що Гітлер уже з ранніх років любив вступати в різні дискусії, під час яких він з запалом боронив свої погляди.

З I-її Світової Війни брав участь як доброволець. Від війни і програш Німеччини загострили в Гітлера інтелектуальний інтерес до питань політично-економічного становища Німеччини в Європі. В нього формувалася поверховий погляд на економічні і соціальні питання національного світогляду. Після капітуляції німецьких збройних сил Гітлер, як і тисячі військовиків опинився без праці і без професії, яка давала б йому якийсь тривалий напрям життя. Він відновив стару звичку — брати участь у громадських і політичних товариствах. Таких товариств у повоєнній Німеччині було — як грибів після дощу. Творили їх переважно колишні військовики, що опинилися без конкретних занять. На зборах тих товариств велись безкінечні дискусії про становище Німеччини та про заходи для повернення німецькому народові належного місця в Європі, відповідного до його важливості і здібностей.

Учасники тих зборів, в дискусіях при пиві, висловлювали погляди, що, властиво, німецький вояк не був подоланий на полі бою; до капітуляції довели лише політики та нездібний провід. Ті політики були звичайні до міжнародних інтриг та до збереження інтересів світового капіталізму. Участь у тих товариствах створила для Гітлера ідеальну атмосферу. В тому оточенні він блиснув як бесідник і як знаменитий агітатор за політичні зміни для переможеної і покривдженої Німеччини. „Батьківщину треба підняти на належне її місце!” — було гасло Гітлера. Він увійшов у контакт з людьми, що відповідали його психології і розділяли його думки й сподівання.

Ті люди побачили в Гітлерові виразника своїх затасних, неформальних думок. Вони з ентузіазмом прийняли погляди Гітлера, бо чули те, що хотіли почути; а саме: що причиною невдач у програній війні та їх повоєнної мізерії полягає в політичній обмеженості проводу, з його ліберальною пацифістичною психологією та браком якоїсь ширшої візії про майбутнє Німеччини. З таким проводом, на їх думку, не можливо виграти війну, і мріяти про краще життя.

„Лише той, хто живе небезпекою — живе повністю” — часто повторяв Гітлер афоризм Ніцше, а інколи навіть додавав: „Ці слова він написав для мене”. З бесідника Гітлер став виразником думок свого оточення, ставав його ідеологом і провідником.

Імпрези, на яких промовляв Гітлер, притягали велику аудиторію — від 5-ти до 7-ми тисяч учасників. У його промовах слухачі відчували якусь активність, якийсь плян дії, що зможе вивести Німеччину із того нестерпного глухого кута, в який завів її існуючий політичний провід.

Згодом, в сторону Гітлера були зроблені закиди неприємної натури і характеру; і Рудольф Гес отримав завдання виступати в його оброні. Ось приклад з тієї оборони: „З гордістю спостерігаємо, — мовив Гес, — що серед нас одна людина стоїть поза всяким критицизмом — це Фюрер, вождь. Кожний з нас впажено почуває, що він має рацію, і правда завжди буде за ним. Націонал-соціалізм у всіх нас виявляється в безкритичній лояльності й відданості вождю. Це потребує

пояснення: це означає готовність виконувати його накази. Ми віримо, що вождь слухає вищих наказів — голосів, котрі мають мету змінити історію Німеччини. Не може бути сумнівів у цій вірі!"

У цих словах відзеркалюється Гесова цілковита відданість Гітлерові і позиція Гітлера в партійній організації. Після цього стає зрозумілим, чому Гітлер у 1939 році видав спеціальну відозву до партії та німецького народу, щоб беззастережно довіряли Гесові, як заступникові вождя. Користуючись словами самого Геса, для нього Гітлер був його вождем, його судьбою, його світлом.

І Гес, і члени проводу партії, і, зрештою, більшість німецького роду — це яскравий приклад пасивної тоталітарної психології людей. Після неуспішного повстання в 1923 році, Гес був ув'язнений разом з Гітлером у Лянденсбергу. Власне, там, у в'язниці Гітлер диктував Гесові частину своєї ідеологічної програми, що пізніше вийшла з друку у вигляді книжки під назвою „Моя Боротьба" (Mein Kampf).

Уже тоді, і відтоді, в початкових виступах Гітлер пильно старався, щоб біля нього були люди, котрі вірили в нього. Гітлер не терпів самотійних думок: для нього — це була анатема!

Можна припускати, що література, котрою Гітлер захоплювався, залишила в його пам'яті все те, що відповідало його поглядам і його психології. Минулі досвідчення Гітлера і все, що пов'язане з його кар'єрою, вказують на те, що він ішов шляхом своєї волі, і сподівався від своїх підлеглих безкомпромісової динамічної напруги на шляху боротьби за владу, за здійснення своїх партійних цілей. Досягнення тієї цілі, на його думку, оправдує всі засоби — навіть терор, шантаж і вбивство. Такими були його таємні, довірочні інструкції.

Бурхливі загонисті, демагогічні виступи Гітлера промовляли до почувань здемобілізованих мас народу, людей, що втратили не лише свої мілітарні, але й економічні та соціальні перспективи в житті. У безпросвітній мізерії повоєнного життя. Вони сподівались від Гітлера якоїсь особливої розв'язки, якогось реваншу за свої невдачі.

„Війна змусила мене глибоко подумати про всі людські справи. Чотири роки війни дають людині більше щодо вивчення життєвих проблем, ніж 30 років університетських студій" — говорив Гітлер.

Як Гітлер, так і його сподвижники вже тоді були переконані, що в існуючих тодішніх обставинах лише революційна дія може змінити все на краще. Опановані таким переконанням, вони критикували всіх і все. Вони ставали в'язнями негативних імпульсів. Аналогічне політичне явище можна спостерігати в усіх народів після воєнних поразок — це світла й тіні, взлети й упадки повоєнних поколінь, що опинились в обставинах, подібних до тих, в яких була Німеччина того часу.

А Гітлер у своєму красномовному балакунстві малював кращу візію майбутнього для своєї нації; малював фантастичні плани, і розбудовував свою фашистську партію з відповідною для того програмою. В його розумінні, засаднича концепція людського життя була дуже проста — це життя з безупинною боротьбою, в котрій сильніший завжди вбиває слабшого: моральність — це глупота, або упадок. Переможець завжди має рацію. Такі антиморальні й антисоціальні тиради слухачі сприймали навесело, з гумором і оплесками.

Бесідник і його аудиторія взаємно розділяли погляди. Промови Гітлера мали успіх і втішались значним впливом на слухачів. Зимовим прикладом того впливу був Рудольф Гес, один з ближчого оточення Гітлера. Р. Гес був повністю відданий Гітлерові, і завжди стояв у його тіні. В березні 1933 року, на привелике здивування всіх співпрацівників, Гітлер оголосив Геса своїм заступником. Як відомо, Рудольф Гес був засуджений на Нюрнберзькому міжнародному суді над військовими злочинцями, і помер у 1987 році — на 90-му році свого життя.

ГЕТЬМАН ПЕТРО КОНАШЕВИЧ-САГАЙДАЧНИЙ
HETMAN PETRO KONASHEVYCH-SAHAYDACHNYI
1614-1622

Народне слово — завше влучне слово. Адже славної пам'яті світлий Гетьман України, гроза й жах ворогів її, великий лицар Козацтва Запорозького, батько вусанів - січовиків, перед якими тремтіли Крим і Порта, аж ніяк не міг би бути тим, ким був, коли б відрізнявся обачливістю. Подеколи ж саме необачність одчайдушного козацького гетьмана вводила в оману ворога - супостата, який не міг завбачити хід полководської думки незрівнянного воювача Петра Конашевича - Сагайдачного! І рясно лягали нові рядки козацької слави на сторінки Історії, і примножувалась сила й бойова наснага захисників рідної землі, за чю честь грудьми ставали діти її.

Історія не зберегла нам дати народження дрібно - шляхетського сина Петрика, знаємо лиш, що мати породила його в галицькому селі Кульчицях. Основи наук студіював в Острозькій школі. Вірний Православній Церкві,

його національній самобутності й державності. То ж не дивно, що його нестримно вабила Січ Запорізька, вже тоді нервовий центр, політичний мозок, головна оборонна сила українства як ідеї та українського народу як національного цілого.

Славетна Хортиця по - братньому прийняла відважного сина Галичини. Сагайдачного не один раз обрано на отаманські посади, і він швидко висунувся в першу лаву січових достойників завдяки своєму воляцькому хистові й високим особистим якостям.

Аж он ми бачимо в руках його гетьманську булаву.

Куди поверне він її, куди рушить свої полки та коші?

Рік 1614. Синол — неприступна морська фортеця турків (як нині кажуть, військово-морська база). На рейді та в затоці турецька фльота, за фортечними мурами — численна яничарська залага. Аж ген на обрії бовваніють темні цятки, і незабаром сорок запорізьких «чайок» несподівано з'являються у затоці. Жменька козаків — десь чотири тисячі — увірвались у фортецю, порубали яничарів і спалили вороже кубло. Зазнали праведного козацького гніву й Константинополь, Архіоки та Мізевни; козаки Сагайдачного захопили

Гетьман Сагайдачний

"...Веде своє військо,
Вісько запорізьке,
Необачний..."

(Народна пісня).

в Криму головний невільничий ринок Кафу (нині Теодозія), визволивши тисячі православних рабів.

Військові успіхи Сагайдачного посилили потяг придушеного польською короною

українського селянства, і до повсталих селян прилучались тисячі скривджених урядом Жечі Посполитої козаків. А відтак там і тут повставало й українське міщанство. Сагайдачний шукав компромісів з польським королем, але відко дипломатом він був не такої скалі, як вовком. Як завжди, аліянси із зажерливими польськими магнатами не принесли українцям нічого, крім зайвого пролиття крові, лиха й поразок. Взяти Раствавицьку, 1619 року, угоду. Цей компроміс вийшов кров'ю та кривдою українському селянству. Корона не військо розчавило повстання селян, а козацька сила вийшла спаралізованою невдалою угодою.

Гіркий досвід і муки народні під шляхетським чоботом змусили гетьмана відійти від справді необачних аліянсів з ворожою польською шляхтою й шукати нової орієнтації.

Вдячну пам'ять береже народ про Сагайдачного - Просвітителя, засновника шкіл, академій, семінарій, українських друкарень, церков (разом із вірним йому Митрополитом Іовом Борецьким).

Та однаково понад усе оцінила історія його не як просвітителя, не як борця за Православ'я та захисника його ієрархів, не як памфлетиста (хоч і неабиякого), не як будівничого і не як дипломата (на жаль, часто необачного), а як Верховного Воїтеля Українського воїнства преславною.

Останнім його військовим діянням була славнозвісна героїзмом українського козацтва (на жаль, горезвісна своїми не вельми сприятливими наслідками для самого ж - таки козацтва) битва під Хотиним, де Сагайдачний боронив не саму лиш Україну, а й рятував Європу (на жаль, Європа цього не знає). 1621 року під Хотиним стало велике турецьке військо. Поле чорніло від незлічених ординських і отаманських полчищ. Проти сили - силенної мусульманських завойовників стала стіною козащина й прийняла на себе основний удар турецького наступу. Козаки разом з військом польським чинили відчайдушний опір майже місяць, аж коли врешті козаки кинулись на ворожий табір і поклали початок еventуальному нищівному розгромові загарбників. Та не судилося здобути вирішальну перемогу. Знекровлені, обидві сторони розпочали переговори, бо польські старшини завагались перед вирішальним наступом.

Та хоч там як, а наступ турків було припинено і шлях на Європу — перетято.

Саме під Хотиним, на порозі нової слави Сагайдачного, поганська ортуена стріла вразила національного героя України. Він тяжко хворів і після невимовних мук відійшов до Бога 20 квітня 1622 року.

Вдячна пам'ять народна свято береже образ великого гетьмана-воїтеля, захисника Православної Віри, гідного сина великого народу. О. М.

ДІІ РОСІЇ — КОЛИСЬ І ЧЕРКЕС

Коли доводиться згадувати про такі жахливі події як голод імени Сталіна, Вінниця, Катинь, Будапешт і т. п., то російська емігрантська преса, особливо преса БТО, покладає всю провину на плечі комуністів. Зв'язку з цим буде корисним навести тут хоч декілька скорочених уривків з російських же документів, які добре малюють національну політику та звірства росіян ще перед тим, як зброєю їхнього імперіялізму став комунізм. За приклад беремо підкорення москалями Черкесії.

Ось ці багатомовні уривки, що навіть не потребують коментарів:

1. В рапорті бригадира Кнорінга до генерала Бібікова з 7 серпня 1786 року написано: „Вчора й нині знищували кіньми посіви /черкесів — О. П./ Аліба, що залишилися, я наказав спалити“.
2. В статті про історію завоювання Черкесії, вміщеній в „Кубанському Збірнику“ за 1904 рік говориться. „Черкеські села випалювалися сотнями, а населення її, якщо воно робилося покірним, вивозилося на рівнину під командуванням нашої поліції. Непокірні ж вивозилися на берег моря для переселення до Туреччини. Таких непокірних було 300 тисяч душ, але головна маса черкеського населення /біля 2-х мільйонів — О. П./ була переселена при допомозі нашого уряду /як делікатно сказано! — О. П./ в 1864 році.“
3. В наказі командувача окремим Кавказьким корпусом, князя Воронцова, виданому 19 листопада 1853 року, відзначаються „заслуги генерала Козловського, який знищив усі навколишні села та харчі, заготовлені населенням на зиму“.
4. В спогадах генерала Евдокімова, виданих у 1865 році, говориться: „Я писав графу Сумаркову, чому він в кожному рапорті згадує про замерзлі тіла, що встеляють шляхи? Аліба великий князь /брат царя — О. П./ та я цього не знаємо?!“ Далі, він же пише, що завданням уряду не було лише підкорення черкесів, бо вони могли б пізніше знову повстати; і закінчує так: „Нам треба було перетворити східній берег Чорного моря на російську землю, а тому й треба було очистити від горцівусе побережжя.“
5. Історик А. П. Берже пише: „Ніколи не забуду того жахливого враження, яке залишилося в мене від вигляду 17-ти тисяч горців, зібраних /для депортації — О. П./ в Новоросійській бухті: Одна мати лежала на землі з двома діточками, з яких одне вже вмирало, а друге намагалося смоктати груди вже мертвого тіла матері“.

21 травня 1864 року остання військова частина черкесів була знищена до останнього вояка. Великий князь, який був головним командиром, відслужив молебен і надіслав привітальну телеграму своєму братові /цареві — О. П./ про закінчення Кавказької війни.

1-го червня того ж року в Англії вийшов жальбний номер „Фрі Пресс“, в якому повідомлялося з великим співчуттям про кінець існування Черкесії.

Когож це москалі знищили? Вони знищили нарід високої й дуже давньої культури. Черкеси були свідками навали Скитів з Азії, і кінця Кімерійської імперії. Араб Масуді /X-й вік/ писав про черкесів як про нарід особливо ввічливий і гостинний, а також надзвичайно гарний. Надзвичайна краса черкеських жінок часто приводила до того, що вони ставали королевами суміжних держав. Жінка московського царя Івана Грізного, Марія, також була черкесою. Англієць Дж. Белл, який жив у Черкесії від 1837 до 1839 року, видав у 1841 році книжку про черкесів, в якій пише:

„Це нарід найбільш природньо зхований з усіх народів, які я бачив, або про які читав“.

Що ж сталося з підкореним черкеським тереном? Сталося те, що там, де раніше були садки, виноградники, зрошувальні канали і т. п. — все зничавіло. Історик А. Кантемір писав: „Я надивився досить на те, з якою безсоромливістю москалі знищували продукти кабардинської культури та багатівікової праці. Російський край став пустелею“.

В Союзному Союзі нараховується 62% міського населення, що проживає в 2176 містах; 48 міст мають від 500 тисяч до одного мільйона мешканців кожне, а в 22 містах — понад один млн. мешканців у кожному.

Число пенсіонерів по старості досягає 40 мільйонів осіб. В СРСР нараховується 70 мільйонів родин. Кожного року створюється 2.7 мільйонів подруж. Пересічний розмір родини — 3.5 осіб: в містах — 3.3 осіб, а в селах — 3.8 осіб. Кожного року розводяться 1.4% подружніх пар, залишаючи біля 700 тисяч дітей віком до 18 років без одного із батьків. Помічається, що чоловіки мають удвоє більше шансів на одруження вдруге, ніж жінки. Повторні шлюби — далеко слабші від перших. Із 70 мільйонів подруж 10 міль. — міжнародні; вони виявляються більш тривкими.

Якщо кількість народжень буде збережена (біля 20 дітей в рік на одну тисячу населення), то в 2000 році населення СРСР досягне 300 мільйонів осіб.

Найбільшою проблемою в СРСР являється національне питання, як не було розв'язане ще з самого початку підбиття Москвою інших народів, в тім числі й українського народу.

І в а н д м и т р и ч.

ВІДГУК НА ЛИСТ РЕДКОЛЕГІЇ „УКРАЇНСЬКОГО ВІСНИКА“

На літературному вечорі, влаштованому Літературно-Мистецьким Клубом 26-го червня ц. р. в Ессендоні, Вікторія, для вшанування пам'яті письменника І. Багряного, був зачитаний лист членів Редколегії львівського „Українського Вісника“. Члени Клубу, разом зі всіма присутніми на вечорі, повністю підтримали звернення Редколегії згаданого журналу до закордонних Гельсінських Груп, урядів усіх країн та журналістів. Той лист опублікований в журналі „Сучасність“ в червні місяці ц. р. В ньому була порушена справа загрози видалення членів Редколегії за межі Радянського Союзу та розпочатого цькування їх у пресі й рукоприкладства до них з боку урядових чинників лише за те, що вони, дотримуючись демократичних принципів та платформи Гельсінського Договору, викривають різні злочини й надужиття влади, заподіяні нашому народові та його кращим представникам за сталінської доби, а часом і сьогодні.

В одноголосно прийнятій на тому Вечорі резолюції записано:

„Протестуючи проти переслідування і цькування членів Редколегії „Українського Вісника“ та його кореспондентів, вважаємо, що вони виконують дуже важливу працю в обороні прав народу. Більше того, вважаємо, що треба посилити боротьбу з залишками сталінської практики. Адже ще ціла низка минулих злочинів не розкриті, не висвітлені, а злочинці — не покарані. Тут маємо на увазі Вінницькі могили, де розстріляно й закопано понад 10 тисяч невинних людей; розстріл, або спалення живими в'язнів багатьох в'язниць підчас відступу Червоної армії перед наступом німецьких фашистів — в'язницях Львова, Луцька, Полтави, Маркова, Волгограду та в багатьох інших містах; розстріл трьох ешелонів радянських полонених після Фінської війни, яких закопали в шістьох курганах у Карельських лісах; умисного перемішування населення України з російським та з іншими народами способом вивезення десятків тисяч молоді в Росію до технічних шкіл, а звідтіля присилання росіян, якими обсаджуються керівні посади в Україні; знищення сотень кобзарів у 30-х роках, котрих було скликано на „фестиваль“ до Києва; зруйнування бульдозерами могил і пам'ятників Січових Стрільців на цвинтарі у Львові, дарма що вони загинули в обороні своєї батьківщини; та багато інших злочинів. Усі ці злочини чекають свого розкриття та покарання злочинців.

Тож усі ці трагічні явища, що відбуваються навколо Редакції „Українського Вісника“, не байдужі для української спільноти в Австралії. І,

якщо вони не припиняться, ми будемо змушені апелювати до нашого уряду та в пресі інформувати про це громадськість країни нашого поселення".

Літературно-мистецький клуб
ім. Василя Симоненка, Мельборн.

До 50-ти ліття з дня смерті С. Коновальця.

ВІЧНА СЛАВА!

Цвіла весна, іскрились роси
Та, наче злої долі глум, —
З розмаєм зойком стоголосим
Влетів у серце чорний сум.

Минуло скорбних півстоліття,
Як в Роттердамі лютий крук
Шугав зловісно у блакиті,
Чекав на жертву з вражих рук.

Життя урвалось передчасно,
Життя в змаганні проти нужд;
За волі ідеал прекрасний
Упав стійкий державний муж.

Яким жорстоким парадоксом
Вождя змагань скінчились дні —
Боровсь за Край свій, а прийшлося
Загинути на чужині.

Він світ із краю в край, з метою
Пройшов сміливо, без вагань —
Борця завзятого ходюю,
З вогнем шляхетних поривань.

Він з рідним Краєм в дні розлуки
Зливавсь в один міцний ланцюг,
Ділив з ним радість, горе й муки,
Як воїн, командир, і друг.

Крізь простір, час, крізь бурі-штурми
Його слідами йдуть бійці;
Йому врочисто грають сурми
Салют від Січових Стрільців!

Невинних жертв страждання рани
Лишили в серці вічний шрам —
Встають у пам'яті багряно
Париж і Мюнхен, й Роттердам!

З могили Аскольда в столиці,
З могил на землях чужини
Несеться клич — спів яснолицих
Вітчизні відданих синів.

Їх дух здіймається з руїни,
Як Фенікс, предків голоси.
В вінку безсмертя України
Він — квітка вічної краси.

Поклін героям, спів величний
Не піде, з часом, в забуття,
Бо славен буде віковічно —
Хто за народ віддав життя!

ЧУДЕСА В МАКІТРИ

В „Укр. Вістях“ від 3.4.1988 якийсь „доморослий“ філософ, що називав себе Іваном Керрі, гостро критикує о. Протопресвітера Н. Плічковського, котрий перед тим звернувся до українських часописів і журналів, та до вчених філологів, щоб виключили з ужитку вираз „на Україні“ /див. УВ з 28.2.1988/.

Не дивлячись на те, що проблема виразу „на Україні“, чи „в Україні“ була остаточно вирішена нашими мовознавцями і вченими, вираз „на Україні“ ще й досі часто вживається в письмі і в слові. Тому о. Н. Плічковський звернув на це увагу, досить добре й логічно проаналізувавши цей вираз.

Але, як у нас часто трапляється, знайшовся „філософ“, який висуває свої аргументи в обороні виразу „на Україні“ супроти „в Україні“. Цей „філософ“, серед іншого, пише таке:

„Кожному школяреві відомо, що прислівник „на“ означає висоту, широчінь /широкі українські лани/, безмежність /безмежні українські обрії/. Прислівник „в“ означає, в свою чергу, низину, обмежений простір спільного середовища, як то: на вулиці — в хаті, на ниві — в саду, на столі — в макітрі, на горі — в балці, на Мелітопольщині — в Мелітополі й ін. Рівнож є іменники, при яких вживаються подвійні прислівники: на городі — в городі, на дворі — у дворі“.

Якщо, за вченням п. Івана, „прислівник“ „в“ означає низину, обмежений простір, то як же тоді розуміти вислів: „видно в небі голубому сіру ключку журавлів ...“, або: „засяяла зірка в небі“? З яким же „спільним середовищем“ можна сполучити небо, щоб при допомозі „прислівника“ „в“ зробити з неба низину, обмежений простір, цебто — макітру?! А ще більша „обмеженість“ відчувається, коли, наприклад, в тій макітрі — нічого нема. Припустім що макітра — цілком порожня, а на макітру хтось поклав капелюха: виходить, що в макітрі — порожнеча, а на макітрі — капелюх! Таку ситуацію п. Іван називає подвійним прислівником!

До речі, „на“ і „в“ — не прислівники, це прийменники місцевого відмінка.

А перед наведеною вище цитатою п. Іван пише: „Деякі вчені жартуни пояснюють, що москалі бляють „бе“, то й українці мають бляяти „бе“. Чи пак, вибачаюсь, — „ве“. Коментарі зайві“. Ну, тут я вже — ні „бе“, ні „ме“, ні „кукуруіку“! Думаю, що жодні „філософські“ коментарі тут не допоможуть!

Але це ще не всі „чудеса“. Пан Іван дописався до того, що вислів „в Україні“ він вважає чужоземним, пишучи, що „... кожне українське слово ми вимовляємо за нашою українською звичкою: хліб, а не брот; хата, а не ізба; кінь, а не горс; вовк, а не люпус; на ... Україні, а не в Україні“.

Пану Івану належало б перепросити старенького вченого Протопресвітера за заподіяну йому кривду отим писанням, котре, разом взяте, можна звести лише до одного спільного знаменника: „На городі бузина, а в Києві дядько“. Між іншим, перепрошуючи належить казати /чи писати/: „прошу мені вибачити“, або просто — „вибачте“, але не „вибачаюсь“, бо так не прийнято, щоб особа сама собі вибачала!

Ще одна порада для пана Івана: Перед тим, як починати вчити когось граматики — навчіться самі! Амінь.

О. Л.

Травня 11, 1988.

ДМИТРО ЧУБ

В лісах під Вязьмою

— Спогади про Другу світову війну —

продовження

ІДЕМО НА ЗАХІДНІЙ ФРОНТ

Зупинившись на якийсь час на околиці Москви у Красній Пресні, ми рушили в напрямі на Смоленськ. Це пригнобливо вплинуло на настрої червоноармійців. Тим більше, що серед нас лише одиниці були вже на фронті і нюхали порох, а більшість ні військової справи, ні телеграфістського фаху ще не встигла опанувати.

І от ми, недоучені морзисти, ідемо в той бік, де, як писали газети, *ідуть найзапекліші бої*. З обох боків дороги майже весь час нас супроводили густі ліси. Скоро ми зустріли безліч ешелонів — вони йшли назустріч! Одні з пораненими, другі з пошарпаними в боях частинами. Здавалося, що лише ми ідемо в бік фронту, а решта тікає.

Наші товарні вагони були переповнені: на обох полицях або помостах люди лежали один поруч одного, покотом. Літня спека посилювала погані умови переїзду. Зв'язківець Піголь, досить чудакуватий хлопець, схожий на цигана, не витримавши духоти на верхній полиці, заліз під першу, тобто ліг просто на підлогу, в бруд і порох. З нього весь час глузували, але він був порівняно спокійний і не завжди реагував на образливі вислови.

У вагоні точились систематичні суперечки і чулась, особливо серед росіян, брудна лайка. А коли хтось щось зауважував з цього приводу, то зустрічав цілу зливу насмішок.

— *Ви што, с неба свалілись?* — гукав сержант Скачков, який сам не вмів сказати слова без брудного додатку.

— *Ви не билі в кадрових, вот там, можно сказать, такі ругаются. А это — мелочи жизни... без этого иногда даже нельзя мысли выразить...*

Над вечір, не доїхавши до якоїсь станції, поїзд зупинився, і за кілька хвилин наказано вишикуватись у повному бойовому. Це зробили, очевидно, для муштри, хоч нам сказали, що в лісі появились не то партизани, не то парашутисти. Нас повели в ліс і наказали лягти розстрільною. Але це тривало недовго, ми скоро повернулись назад, і поїзд, повільно повзучи, рушив далі. Хтось сказав, що ми ідемо до Вязьми*. Ніхто з нас у цім місті не бував.

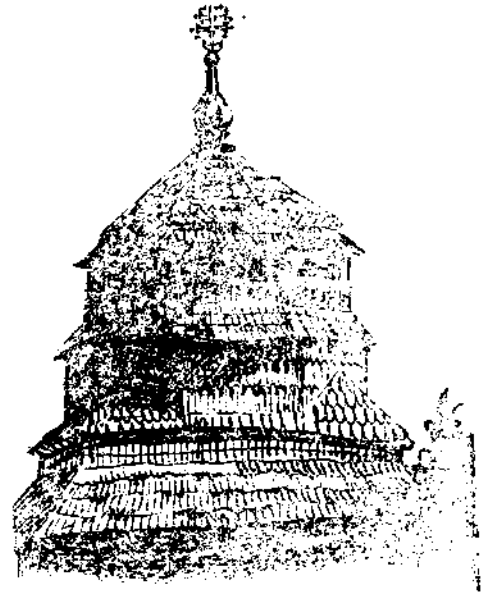
Григорій КРИВДА

Не давайся їм, чи серце б'є
Хоча твоє життя і туча.
Можливо, ще не час...
Але проб'є
Година та.
Що невипущає...

І вже тоді ти скажеш сам собі:
— Чому не так робив, як треба?
— Чому зростали групи на верші
І манна біла падала із неба?

Була підвладна не одна гора,
А буде важко до порога...

Можливо, ще не час...
Та вже б пора
Оглянутись,
Чим поросла дорога...

Дзвінниця в Микудичині. XVII ст.
Рис. Арети Фелькс

Дмитро ОНКОВИЧ

НА МОГИЛІ СОЛДАТА

Кажеш:
Жовті — розлука,
Білі — це сльози,
А червоні — то квіти кохання.
Деся нашіптують луки,
Гумонять верболози:
В путь останню...
Жовтий смуток
Нам вибрати не властєся,
Залишайтеся, квіти, букетом:
У солдатськїм житті було щастя
І прощання далеке.
Мабуть, його такі вже діти, —
На граніті пілкає дата...
І поклали закохані квіти
На могилу солдата.

Скоро смеркло, і поїзд почав йти помалу, ніюи по-мацки, часто зупиняючись. Тепер уже всі прислухалися, чи не гуде вгорі німецький літак, щоб своєчасно зупинитись. У вагоні було темно й тоскно, відчинені двері теж нічого не допомагали, бо надворі не було видніше.

Аж от хтось почув гудіння літака. Всім наказали бути напоготові, але що ми мали робити — лишалося невідомим. Раптом над нами засвітіла бомба і ляснула поблизу, в хащах лісу, покотивши нав-

коло стогони. Поїзд зупинився. Коли літака не стало чути, рушили знову. Проте, за кілька хвилин розітнулися нові удари бомб, але десь з боків. Кожен сприймав це по-своєму: або здавивши в собі всі почуття, чекав катастрофи, або, махнувши рукою на все, лягав на порожні лави і намагався про те не думати. Дехто, дивлячися крізь розчинені двері, бачив іскри паротяга і хвилювався, що з літака їх помітять...

* Вязьма — районне місто Смоленської області. Розташоване на річці Вязьмі, за 4 кілометри від автомагістралі Москва — Мінськ. Залізничний вузол. Мало тоді 20 тисяч населення. Воно виникло в 9-10 століттях. За часів Московської держави мало важливе торговельне й воєнне значення. Тепер у ньому розвинуті головним чином виробництво масла, металообробна, цегельно-черепична, шкіряна та лісообробна промисловість. У 1958 р. мала 32 тисячі населення.

СТАНЦІЯ ВЯЗЬМА

Вранці, коли сонце підбилось височенько, ми прибули на станцію Вязьма. Кілька ешелонів з військом і спорядженням стояло поруч. Міста не було видно — воно ховалося праворуч, десь за горбом. Але тут уже були ознаки наближення фронту. Станція частковво була розбита, поблизу впали в окопи від бомб. За годину-дві ми вже були свідками, як збоку пролетіли три літаки. Їх обстріляли зенітки, проте без наслідків.

Але, хоч небо було не дуже ідилічне, розвантажувати ешелон чомусь не поспішали. Лише після полудня почали викочувати кухню, виносити спорядження, скочувати авта. З сусіднього ешелону виводили коней. Ця процедура тяглась до п'ятої години вечора.

Пообідавши, ми, нарешті, сідаємо на свої вантажні машини, начіплюємо з усіх боків гілля для маскування, беремо чималі гілки навіть у руки; але все це йде дуже повільно, весь рух, наче на злість, затримуються. Раптом, мов яструб серед ясного неба, з'являється двомоторний німецький бомбардувальник з жовтуватими кінцями крил. Починається паніка. Хтось із командування кричить, щоб передні машини швидше рушали.

— Це, мабуть, Мессершмідт, — кажу я, піднявши голову. В ту саму мить усі чуємо зловісний свист бомб і, мов курчата від шуліки, кидаємося з машин на всі боки.

Стефан ЛЕТИОК

Білий світе,
Ти зовсім не білий!
Якщо глянути очом незуженим,
Ти для того лиш барвами білим,
В котє серце скупє,
Озвончєне.
Ти богатий і шумом і кольором,
Щєстрий смаком
і ралєсєном запахом,
Якщо тільки хотїти не нашкодити,
Якщо в тебе виторгитись
Із заплєдом.

Білий світе,
Ясний, незатьмарєний,
Буль одвічно прозорим і чистим,
Незадиженним,
Незатмарєним,
Мололим,
голубим.

урочистим!
Світе білий широкий, довколишній,
Я у тебе в довічній полоні,
Визав би перед тобою навколїшам,
Та отак і завмер би в поклонї.

Стефан ЛАНСЬКИЙ

Читачам прєсу і подивочє
Лїжкочє подєрєрєсу зєду.

● ● ●
Зі злихачутою душею
До мети не подибаєш,

А обрїй віддалається в міру
Наших до нього наближень.

Боже, створи світ ядруте,
Щоб не раз все від початку,

Але щоб все без відстаючих,
Але щоб вже без відтанючих.

Дозволь без примуки пожити,
Бєт погейкуваннє гягнути лєжку.

Нєра й тобі, Боже, профєсїальнє
мислити.
Бо бєз нього рабам: як на Тебє
рївняєшся?

А трєба, трєба, бє дорога, дорога,
А в дорогї живому нїра потрібна.

Ось і обводили лємакою видивалї
цаломинка;
Самолїшачаєшє обрїєм (рїльного) слєпа!

Щєраз жєстє загалїшнїи,
Щєраз бїльшє бувалїшнїи

У віршак — під моїм дрєвом писєлі
Ручєшнїтєми закрїла очєнята: гєла
декларативнїєсь??

Я біжу, оглядаючися в бік ешелонів, і бачу, як по другий бік машини, трохи праворуч виростає стовп диму. Копі, що стояли поблизу, стали цапа, кинулися вбік. Здається, що зараз упаде друга, третя бомба. І я миттю проскакую по під вагонами ешелону. Тим часом чути голос начальника ешелону: *Лягайте тут!* Я зупиняюсь. Лягати не довелось, літак скинув одну бомбу і полетів геть. Опам'ятавшись, біжу назад. Але наших машин уже нема, десь поїхали. Тоді чіпляюсь на останню машину нашої сотні, що починає рушати.

— *А вінтовка где?* — раптом запитав командир відділу. Я трохи розгубився. Або я забув її в машині, коли вистрибував, або десь загубив, лазячи по під вагонами. Не дочекавшись від мене ясної відповіді, командир додав:

— *Ви знаєте, що вас чекає? Польовий суд, розстріл.*

Один сержант почав і собі «піддивити олії в огонь». Він розповідав приклади з військової служби на Далекому Сході: там за загублення гвинтівки розстрілювали або засуджували.

— Добре, якщо замінять розстріл на десять років каторжних робіт, — сказав знову перший, — але тоді пошлють на передові лінії у штрафні батальйони, а кару відбудете по закінченні війни. Однак витримати ті роки рідко кому щастить, — додав він.

Я не відповідав, бо напружено думав про ту злощасну гвинтівку. То мені здавалося, що я лишив її в машині, то пригадувалося, що я тримав її в руках, коли пролазив по під вагонами; а потім, поправляючи шинелю, поставив її коло вагона і, мабуть, там забув.

Тим часом, проїхавши околицями міста, ми виїхали на шосе, що вело до фронту. Від моїх здогадів відірвало мене незвичайне видовище. Ліворуч, довгим, безладним, уриваним ланцюгом ішли військові. Незабаром увага всіх прикипіла до цих людей. Вони мали якийсь дивний вигляд, дехто був навіть босий і без шинелі. Зброя теж була не в усіх. Коли наша машина на мить зупинилась, ми позлазили і заговорили з зустрічними. Вони нехотя, якось остерігаючись, розповіли, що їхні частини були розбиті у вершині Дніпра, а тепер вони пройшли майже сто кілометрів, прямуючи до Вязьми на формування.

— Значить, справи погані, — сказав мій земляк, сівши поруч в авті.

Проїхавши кілометрів сорок, ми повернули ліворуч у ліс і через деякий час опинились на квадратній галявині, де вже було чимало машин з іншої сотні нашого батальйону зв'язку. Але, не зважаючи на мої пильні розшуки, своєї частини я ніяк не міг знайти. Одні казали, що вона десь тут, далі в лісі, другі доводили, що вона десь затрималась у дорозі.

Лише тоді, коли почало смеркати, я довідався, що наша частина зупинилась кілометрів за два, за хутірцем, у порослому лісом ярі. Мандрую туди. Товариші відразу повідомляють мене, що моя гвинтівка є, була в машині. А командир чоти, гостроносий лейтенант Свірідов (його називали «канцелярська криса») негайно почав обсипати мене образами і погрозами віддати до польового суду.

(продовження буде)

О. Л.

З ЛИСТІВ ДО ПРИЯТЕЛЯ НА БАТЬКІВЩИНІ

3-го лютого 1988.

Дорогий приятелю, Максиме!

Дуже приємно було мені читати про твій ентузіазм і захоплення в справі „перебудови” і т. зв. „гласності”. Будемо надіятись на ліпше! Я вірю в те, що тов. Горбачов має добрі наміри, але ж там існує сильна опозиція з боку великих бюрократів, що сидять на високих посадах, користуються спеціальними привілеями і правами „недоторканости”; а також з боку високих поліційних „держиморд”, які допомагають тим бюрократам втриматись на їхніх „тепленських” місцях.

В час побудови „безкласового суспільства” там витворилась нова кляса бюрократів і „держиморд”, проти якої не легко буде встояти невеликій групі чесних людей наверху. Заплановану „перебудову” можна було б здійснити лише перебудувавши цілу систему: законодавство, судівництво, адміністративний і партійний апарат; впровадити корінні економічні реформи. Коротше, для такої перебудови необхідний революційний переворот на всіх ділянках життя суспільства. Звичайно, згадані вище консервативні сили будуть чинити спротив такій революційній перебудові.

Тов. Горбачов добре знає, що здійснити плани такої перебудови без підтримки широких народніх мас. Тому він звернувся в першу чергу до народу; проголосив широку гласність, і це справило позитивне враження на людей. Але цього мало. Найголовніше — потрібно дати людям усі ті права, про які говориться в конституції. Ще й сьогодні ми читаємо в радянській пресі про засудження людей на багато років таборів спеціального режиму й заслання лише за те, що вони домагаються гарантованих конституцією прав, або пильнують за виконанням Радянським Урядом т. зв. Гельсінського Договору про людські права.

Оті бюрократи й автократи ще й тепер залякують людей. Вони ще й досі кричать: „Роботать надо!”, мовляв, не чекати манни з неба. І мені дуже прикро, Максиме, що ти ці їхні викрики повторюєш у своєму до мене листі. Це слова старі: я чув їх так давно, скільки моя пам’ять сягає. Хіба ж наші люди-трудяги мало працювали?! Чи може тепер перестали працювати і чекають „манни з неба”?

Ми пам’ятаємо „стахановщину” і „закріплення землі за колгоспниками на вічне користування” (іншими словами — закріпачення селян) і тим селянам давали жменю зерна за один день тяжкої праці (півкілограма, а в ліпших випадках — один кг.); те зерно наші жінки-страдниці, після цілоденної тяжкої праці на колгоспних буряках, увечері мусіли молоти на Богом проклятих жорнах, щоб нагодувати голодних дітей. А чи мало оті жінки-страдниці (я вже й не згадую трудягів-мужчин), чи мало вони працювали підчас війни і підчас розрухи по війні?! Усі вони передчасно пішли в могилу. Ти сам їх перечисляв у листі до мене — правда, лише близьких наших родичів, а тих людей — мільйони!

Тут люди скептично ставляться до тієї „перестройки” і „гласності”. Можливо, що там більше „ГЛАСНОСТІ”, ніж діла! Поживемо — побачимо, якщо доживемо до якихось позитивних наслідків цієї перебудови.

Пробач мені, Максиме; я не виню тебе за всі оті „проделки”. Твоя помилка лише в тому, що ти наївно повторяєш слова тих „підганяйлів” і „держиморд”. Наш нарід уже 70 років підганяли, а що з того вийшло! Коли вже були „добилися до ручки”, то змушені були застосувати т. зв. Нову Економічну Політику (НЕП). За кілька років тієї Політики економіка нашої Республіки розцвіла буйним цвітом. Але ж їм потрібно було зламати хребет українського народу; тим хребтом у той час було село. От вони й знищили село, а тепер змушені мільйонами тон купувати пшеницю в Америці, Канаді й Австралії...

На цьому, Максиме, буду кінчати мого листа, бо вже й так написав за багато. Наступним разом напишу трохи про наше приватне життя. Привіт від мене й дружини усій твоїй великій родині.

Твій шкільний приятель, Сашко.

З ЛИСТІВ ДО ПРИЯТЕЛЯ НА БАТЬКІВЩИНІ (Продовження)

12-го квітня 1988.

Дорогий земляче й приятелю, Максиме!

Дуже радий твоєму листу. Правду кажучи, я побоювався, що ти перестанеш писати після мого відвертого висловлення думок і поглядів на деякі справи. Ти пишеш, Максиме, дуже важко зрозуміти... Але я дуже добре тебе розумію, хоч навіть у твоєму листі, як ти пишеш, можливо дещо й недоговорено. Добре розумію тебе, бо ми з тобою пройшли той самий тернистий шлях, хоч правда, на роздоріжжі обставини змусили мене піти в іншу сторону. Але й та, друга частина мого життєвого шляху не була встелена квітами, а лише колючками. Коротше кажучи, нам судилося прожити наше життя в епоху великих людських страждань і по-невірянь.

Правда, спочатку в нас вийшло деяке непорозуміння, головним чином через неточності в твоєму попередньому листі. Признаюся, що, прочитавши того листа, я був до деякої міри спантеличений — подумав собі: або він хвастається, або, можливо, якимось чином він „вислужився" після війни й опинився біля підніжжя тієї новоствореної кляси ...

В останньому листі ти розшифрував оті „пінки", про котрі згадував попередньо, хоч я й так добре собі уявляв, що то за „пінки" були! А хто тих „пінків" не отримував у той жорстокий час божевілья! Ось недавно газета „Московский Комсомолец" подала, що в 1953 році, тобто в році смерті божевільного Сатрапа — в каторжних таборах ГУЛаг'а СРСР перебувало 12 мільйонів в'язнів. А скільки їх загинуло на Біломорканалі, в Колимі, на Печорі та в багатьох інших місцях, куди навіть „Макар телят не гонить"!

І всі ті люди називалися „ворогами народу". Кожен з тих десятків мільйонів „ворогів" мав сім'ю, або якихось родичів (братів, сестер, батьків, синів). Усі вони були переслідувані як родичі „репресованих"! Тепер можна собі уявити, скільки мільйонів невинних людей, чесних трудовиків — отримували того „пінка".

Навіть сам божевільний Сатрап побачив, що цілий народ зроблено „ворогом народу", і перед кінцем 1935 р. „изрек" геніяльну фразу: „Дети за родителей не отвечают". Це „геніяльне ізреченіє" дало мені можливість закінчити інститут, бо якраз в той час я був „разблачен" як син „врага советской власти" ...

Дорогий приятелю, ти, так би мовити, оправдуєшся, що не пишеш до мене нашою рідною мовою. Я тобі за це не докоряв і не збирався докоряти, бо дуже добре знаю мовну ситуацію, в котру ти потрапив: рідна мова залишилася десь далеко в пам'яті, а „общепонятний язик" перемішався з білоруським і, як у багатьох наших земляків, створилася скалічена мова, котра у великій мірі сприяє „каліцтву" життя. Мені відома ота шалена русифікація, яка ще й тепер продовжується в неросійських республіках. Я вже пригадував тобі раніше як у наші з тобою шкільні роки ми співали ломаною російською мовою „Смело товарищи в ногу ..."

На цьому місці я хочу зробити тобі зауваження. Пробач мені, дорогий земляче і приятелю, але мені кидається ввічі розбіжність у твоїх твердженнях прошу, не прийми це за осуд, чи докір — це просто моє зауваження а саме: ти пишеш, що після твоїх перших „азів" науки, твоїм основним учителем і вихователем був Т. Г. Шевченко. Але виходить, що ти багато від нього не навчився, бо Т. Шевченко писав: „... і чужому научайтесь — свого не цурайтесь", або: „... хто мову забуває, того Бог карає — свої люди цураються, в хату не впускають!". Пробач мені, Максиме, але це, як то кажуть, прийшлося до слова.

Ти просиш, Максиме, щоб я писав про своє життя, про Австралію та про її екзотичну флору і фауну. Так, я буду про те все писати, але спершу хочу зупинитися на двох справах, заторкнутих у твоєму досить просторному листі.

Перше — це справа „застольная“. Наводячи приклад, ти дуже гарно описав добре знайому мені місцевість. Будучи ще „пацаном“, я не одні штанята порвав на тих вербах! Невже вони ще й досі стоять?! За моєї пам'яті за тими вербами було орне поле — т. зв. садиби, що тягнулися вздовж лісу аж до наших черешень, які служили межею між нашою там садибою і талаївськими „паями“. Ти пишеш, що там тепер „хорошая лужайка“. Можливо я тебе неправильно зрозумів, але менше з тим! Я лише хочу зупинитися на тій „жахливій“ події, яка там відбувалася, коли ти проходив мимо. На мій погляд, нічого особливого там не відбувалося, щоб тим обурюватись. Радгоспні робітники мали обідню перерву, і під час обіду випили собі по чарці, чи по дві. Інша справа, якби вони понапивалися, і другу половину дня проспали ... А якщо вони після обідньої перерви пішли знову до роботи, то тут нічого страшного немає!

Коли я працював у Сідней, то в обідню перерву кожного дня ми ходили до корчми (тут вона називається „бар“, і їх у містах не бракує). Там ми трохи випили, з'їли обіді — знову до роботи. Алкоголізм — це цілком інша справа. Тут також існує ця проблема, але тут алкоголіка вважають хворою людиною: йому чогось бракує, так само, як комусь може бракувати пальців на руці, або цілої руки, чи ноги! Психологи стверджують, що людина не понад міру по причині фрустрації /тут я вжив іноземне слово, бо не міг підшукати свого. На „общепонятний язик“ його можна перекласти так: „расстройство“ (планов), або — „крушение“ (надежд)/.

В доказ цього твердження нам показували цікавий кінофільм то було десь із 15 років тому, коли я працював при Медичному Відділі в Сідней Головним актором в тому фільмі був гарненький котик, котрий алкоголю навіть нюхати не хотів. Але з нього зробили алкоголіка, і він перестав пити чисте молоко, а лише пив його з домішкою алкоголю; потім спав у кутку, і нічим більше не цікавився. Пізніше його „вилікували“, усунувши ту фрустрацію, котра перед тим навмисне була для нього влаштована. Котик перестав пити молоко з домішкою алкоголю, а пив з тих блюдець, де було чисте молоко, і, щоб здобути рибну котлетку, почав лапкою натискати по черзі три різні „кнопки“, як це він робив раніше.

Як я вже згадував вище, тут, в Австралії також існує проблема алкоголізму. Найбільше вона загострена серед чорних тубільців. Переважна більшість із них живуть при місіонерських заповідниках. Існує заборона продавати їм алкогольні напитки, але вони дістають через спекулянтів; вони не можуть контролювати себе — п'ють до неприємності, а то ще й нюхають всякий клей, бензину, чи інші хемікалії. Більше про них напишу іншим разом, якщо їх можна буде зарахувати до австралійської фавни!

Відносно другої, порушеної тобою справи, то я думаю, що від неї у великій мірі залежить згадана вище проблема. Ти пишеш, Максиме, що в тебе попереду нічого не лишилося — лише вмерти безболісно; що тобі дуже жалко тих, що навколо тебе, особливо внуків і правнуків. Тут же ти пишеш, що ти — оптиміст, що віриш в людину і її прогресивні ідеали. Я не знаю в які ідеали ти віриш, але на наступних двох сторінках твого листа ти знову згадуєш про твоїх внуків і правнуків, і знову двічі повторяєш: „От за кого у мене болить душа!“. Я вірю, що не лише в тебе болить душа за долю майбутніх поколінь, але й у мільйонів інших батьків і матерів, дідусів і бабусь! Чи ж це не фрустрація, коли людина не певна у завтрашньому дні? Чи ж це не приводить до алкоголізму?!

На цьому буду кінчати цього листа, дорогий мій приятелю. Другим разом напишу дещо про себе і про моє життя, а також дещо про флору і фавну екзотичної Австралії.

Привіт від мене і моєї дружини — тобі з дружиною і всім родичам.

Твій земляк і приятель, Сашко.

ПАМ'ЯТЬ ПРО ВОЇНІВ

Кожна нація дбає про те, щоб пам'ять про її воїнів, як поляглих у боях так і живучих, не пішла в забуття, а збагатила історичні анали нації та переїшла до її національно-історичної скарбниці. Адже на докладно записаних історичних подіях і фактах, на споминах військовиків будуть виховуватися грядучі покоління.

Однією з регулярних військових частин, які вилонила українська нація в часі Другої Світової війни, була I УД УНА. Від липня 1944 року по 8-ме травня 1945 року вояки дивізії стояли в затяжній фронтівій боротьбі, а після закінчення мілітарних операцій були інтерновані в Італії, а від травня 1947 року до вересня 1948 року перебували на статусі військовополонених у Великій Британії.

Головна комбатантська Управа цієї організації збирає спогади, щоб видати книгу - альбом серед бувших вояків цих формацій. В цьому році заходами Управи Братства Колишніх Вояків I УД УНА урочисто відзначається 44 -та річниця Бою під Бродами в Австралії, влаштовуються академії, вечори з участю Українського громадянства.

-----000000-----

Генрі ЛЬОНГРЕЛО.
/1809-1884./

---000---

День скінчений. Темрява тихо
Струмує спід Ночі крила,
Мов пір'я повільно додолу
Спадає за легом орла.

А бацу: вогні у хатинах
Крізь дощ і туман мерехтять,
І сум мене враг огортає,
Думки невеселі гнітять.

Та болю в душі я не маю,
Лиш смуток неясний і жаль,
Далека, як дощ від туману,
Від туги моя є печаль.

Прийди, прочитай мені вірші,
Подібні до простих пісень,
Хай зникне тривога, неспокій
І думи що ятрать удень.

Читай не тих бардів славетних
Що вірші їм лаври несуть,
І кроки яких ще лунають
В німих коридорах Часу.

Читай мені, любя, ті вірші,
Що ллються в поета з душі,
Як сльози з очей в час печалі,
Як з літньої хмари дощі.

Великі думки цих поетів,
Як сурми, що кличуть у бій,
Запалюють нас до змагання, -
А ж мрію в цю ніч про спокій.

Поет той, можливо, незнаний,
Від праці спочинку не мав,
Але в своїм серці музику
Чудових мельдій вчував.

В піснях тих предивна є сила -
Загоюють рани житя,
Приносять вони як молитва,
Спокій для душі й забуття.

Читай, що тобі до вподоби:
Поєму чи вірш: я б хотів,
Щоб в римах і строфах поета
Твій голос чарівний дзвенів.

І ніч залунає піснями:
Турботи, що сповнюють дні,
Зів'ють мов араби, намети
І зникнуть, як привид у сні .

-----000-----

Переклад - Олександра Филиповича.

Канадський інститут українських студій при Альбертському університеті в Едмонтоні видав спогади-роздуми відомого письменника Василя Сокола - "Здалека до Близького", як автобіографічні спогади, 359 сторінок друку. Книжка дуже гарно оформлена і цікава не тільки завдяки мовному багатству автора чи його всесторонньому життєвому досвіду, а в основному його вмінню поєднати особисте з загальнолюдським. Він ніколи не занурюється повністю у власні біди, а шукає причини для неї в суспільному, економічному чи державному стані. Читач може знайти багато спільного з автором. Спогади сягають початків нашого століття, переплітаються з головними етапами українського життя в радянських умовах.

Автор почав свої спогади від дитячих років, коли ще жив з батьками - вчителями на селі. Переповівши події революції та безліч тодішніх небезпек переходить до своїх перших літературних кроків, коли він почав друкувати свої феєлетони в 1923 році під псевдом Андрія Шпичка.

Переїхавши пізніше до Харкова и живучи в будинку письменників "Слово" В. Сокіл пізнав усе літературне середовище тодішньої столиці України, побачив і на собі відчув усі плюси і мінуси того життя. Вачимо також, як НКВД з допомогою своїх агентів ліквідували багатьох літераторів і поетів на конфесрах смерті. Особливо численні арешти відбувалися в 1934-37 роках

Кожний розділ цих спогадів хронологічно приносить читачеві нові відомості про події тих жахливих часів. Автор показує докладно, які безладдя й паніка нанували в Харкові в час Другої Світової війни, коли німці наближались до Харкова. В. Сокіл разом з театром опиняється аж у Середній Азії. в якому тоді працював.

Далі автор розповідає, як по розгромі німецьких фашистів вривається до Харкова разом з червоною армією відділи так званого СМЕРШ-у. Вони чинили безоглядні масові арешти і розстріли серед тих, хто лишився і був під німецькою окупацією. Тоді було знищено в Україні понад 250 тисяч т.з. "ворогів народу". Автор далі зупиняється і на русифікації України та її процесу. В окремому розділі автор спогадів розповідає, як по війні на вулицях Харкова з'явилось багато жебраків-інвалідів війни, калік, яким не давали відповідної пенсії чи допомоги на прожиття.

Зворушливих епізодів у спогадах є дуже багато. Можна з певністю сказати що це-неоціненний літопис життя, обставин, арештів, русифікації, винищення українського народу, що його провадила Москва протягом багатьох років. Опис тих жорстоких часів являється великою заслугою автора.

У видавництві "Сучасність" в 1984 року появилась також цього автора повість - "Така Довга Ніч", яка минулого року на літературному конкурсі ім Іван Франка в Чикаго, США, одержала першу нагороду.

Хоч автор Василь Сокіл лише недавно виїхав з України, але за цей час уже тут появилось немало публістичних і художніх його творів, він співпрацює з багатьма часописами, журналами та видавництвами. Книголюбам радимо придбати обидві книжки.

Спогади-роздуми "Здалека до Близького" - це великий успіх у літературному доробкові Василя Сокола. Вона появилась на книжковому ринку і її можна придбати в різних книгарнях в Австралії та в самого автора

І в а н Д м и т р и ч .

.....оооооооооооо.....

Демократія - це форма державного правління, що є найтяжча для її ведення, але єдина, що гідна вільних людей"

Англійський прем'єр Е т л і .

Д І Я Л О Г ИКвартальник Громадсько-політичного
та літературного життя

Товариство Єврейсько-Українських зв'язків в Ізраїлю видає свій друкований орган - "Діалоги", як збірник різних матеріалів з громадсько-політичного та літературного життя. Редагус колегія. Відповідальний редактор Яків Сусленський. Виходить по квартално і вже в цьому році появилася подвійне число 17-18. Бюлетень "Діалоги, який виходить в Єрусалимі, Ізраїль гарно оформлений з дуже цікавими статтями, спогадами критичними історичними аналізами різних авторів, про співжиття двох народів на Українській і Російській мові. Серед українських авторів бачимо Валерія Ревуцького, Віталія Мізінець, Леонід Шлющ, Юліян Мовчан, І. Демеденко, Іван-Лисяк Рудницький, Мирослав Прокоп, Люба Білик та Валентина Макогон. На сторінках бюлетня ведеться обмін думками в дружньому тоні хоч з деякими матеріалами можна не погоджуватися через їх неоективність.

Вже на протязі 8 років існує в Ізраїлі Товариство Єврейсько-Українських зв'язків, ініціаторами якого є були в "язні Сіону, які навязали дружні відносини з українськими політичними в'язнями в советських концтаборах. Прибувши до Ізраїлю, вони бажали поширити свою діяльність і приєднати до співпраці українців діаспори. Знаючи психологію свого народу, першим їхнім завданням було змінити загальний негативний стереотип українців серед єврейського населення в Ізраїлі і змінити його образом українця-приятеля, який підчас нациського терору на Україні був готов віддати своє життя, захищаючи від загибелі своїх єврейських друзів.

Подано також чимало інформативного матеріалу, про пророблену працю цього товариства за минулий період. Як довідуємося, Управа Товариства планує скликати світовий Конгрес в травні місяці 1989 року в Ізраїлі, який буде виявом сприяння Єврейсько-Українських стосунків і на майбутнє.

Товариство видало відозву до Українського і Єврейського народів в якій закликає до розбудови цього товариства, збільшення його членства, бажаче встановити різнобічні контакти і співпрацю між обома народами. Ця ініціатива є відповіддю з єврейського боку на діяльність політичних кіл української еміграції, які протягом років закликали єврейську громадськість до порозуміння й співпраці. В збірнику "Діалоги" згадано також події в часи Визвольних змагань Українського народу за свою незалежність в 1917-1920 роках - в добу УНРеспубліки, але деякі історичні моменти висвітлюються авторами без історичних підстав. Одночасно подано багато матеріалу про судовий процес над Іваном Дем'янюком в Ізраїлі та про вирок цього суду, як нам відомо є далеко несправедливим і це явище очевидно буде впливати на праці цього так корисного Товариства та наших майбутніх взаємовідносин.

8 листопада 1987 року відбулися загальні збори Товариства, які відбулися в Ізраїлі де крім звітних доповідей членів Товариства обрано нову Управу Товариства, винесено ряд ухвал та резолюцію, а також відозву щоб вступати в члени Товариства. Вище згадану відозву підписали понад 50 українських чільних діячів громадсько-політичного, наукового і культурного життя в діаспорі з тому числі Микола Руденко, голова Української Гельсінської групи.

Журнал - збірник - "Діалоги" можна набути в представника цього Товариства в Австралії п. Володимира Яковліва в м. Аделаїді. П.А.

В. К у м е и с ь к и й.

Майже всі великі Українські письменники - Сковорода, Шевченко, Франко, Леся Українка, Павло Тичина - виявили настирливиий інтерес до Старого Завіту. Але менш відомим є той факт, що деякі з них цікавилися мовою, якою говорило сучасне їх зречество - мовою ідиш і народною культурою на цій мові.

ФРОНТОВІ ДОРОГИВІТАЛІЙ БЕНДЕР

Заходами Демократичних організацій СУЖЕРО та ДОБРУС у видавництві "Новий Шлях" в Канаді видано книжку письменника Віталія Бендера - "Фронтіві Дороги". Книжка оформлена дуже дбало на гарному папері. Цей твір є продовженням книжки нарисів - "Станція Пугаловська" і обидва твори читаються з великим задоволенням, як спогади Другої світової війни, яка вогненним смерчем прокотилася по нашім землі. На еміграції майже не з'явилося детальних описів чи спогадів перебування українців в червоній армії, а ті сто-си творів, що з'явилися в УРСР на цю тему, дуже однобокі, а часто - наскрізь фальшиві.

В книзі понад 40 нарисів, що творять зворушливу й тривожну розповідь. Повз читача лунуть бої, смерть друзів, молодецьке розчарування і відчай, труднощі, голод, відступи, зустрічі на шляхах війни, короткотривалі втіхи, а також спостереження і роздуми над долею українського населення після повороту червоної армії в 1943 році. В книзі відображується досвід і пригоди молодого українця від літа 1941 до ранньої весни 1944 року.

Віталій Бендер народився в 1923 році на Дніпропетровщині. Перед війною здобув повну середню освіту з відзначенням, а потім був студентом в Інституті. Влітку 1941 року був покликаний до червоної армії. Двічі ранений на фронті, пройшов довгий шлях фронтівих доріг. Рятуючись від епідемії та голодної смерті в німецькому полоні, зголосився разом з іншими українцями до дивізії "Галичина" і в жовтні 1944 року опинився в її лавах.

Писати почав в Рімінському таборі, Італія де дивізію інтернували британці, після закінчення війни в Європі. Короткі оповідання, й етюди з'явилися в таборових виданнях, як "життя в Таборі", і "Батьківщина", а звітти були передруковані в кількох заокеанських часописах та журналах.

Від 1946 року вийшли друком його твори - "Навздогін за Ворогом", "Вечірній Гість", "Минулі Дні" та "Марш Молодості", також багато різних нарисів і сельветок, які читачі зприйняли з великим зацікавленням та вдоволенням.

Досить активний в журналістиці. Від 1954 до 1957 року - був головним редактором Демократичного часопису "Українські Вісті в Новому Ульмі, які зараз виходять в м. Дейтроті - США. Активний в громадсько-політичній діяльності, належить до Українського Револьюційно-Демократичного Руху. Працює в моніторській секції Британської Радіокорпорації БЕС.

Ціна книжки Із американських доларів - "Станція Пугаловська" - 10 Дол. Їх можна набути в представників часопису "Українські Вісті" та в книгарнях в Австралії. Рекомендуємо любителям книжки познайомитися з цими двома творами та тим самим поповнити свою домашню бібліотеку.

Ех, дороги, дороги,
Курява й туман,
Та в серцях тривога,
Й степовий бур'ян...

І кохання найпершого
незазнали відлунь,
Чужинецькими стежками
Пронеслась наша юнь...

/Із солдатської пісні/

Л. І в а н ю к

Пам'ятай ЛЕГІОНЕР, що " Сучасність Петлюрівства там, де і його майбутність - серед тих українських кадрівдо перебувають у своїй масі в советській армії і в сучасних формах українського життя.

І не треба лякатись перебранням молодими українцями Прапору Петлюрівства вчорашніми, сьогоднішніми і завтрашніми молодими українцями советського вишколу.

ДИСКРЕДИТАЦІЯ ТВЕРДИНИ НАЦІЇ

Різними способами й формами йде дискредитація УАПЦ на всесвітньому форумі. Часом це трапляється з невідомості. Часом з великої прихильності, а часом з укритего бажання дискредитувати найміцнішу твердиню української Нації.

Для повної ясности треба усвідомити з первочатку ті зародки, з яких повстала українська канонічна ієрархія 1942 р., як вона зароджувалася й далі збагачувалася та які можливі в ній дефекти.

В Почаївській Лаврі на Волині проїжджий східний патріарх Григорій IV з іншими єпископами висвятив на єпископа архимандрита Діонісія (Велединського), який згодом стає на чолі всієї Православної Церкви в межах Польщі (Литва, Білорусь, Україна — українців 96%, решта — 4%). 1924 р. цей Голова Православної Церкви в межах Польщі відбуває подорож до Царгороду й одержує томос від 13.11. 1924 р., яким визнається протиканонічною залежність Української Православної Церкви від Московської Патріархії з 1686 р.

В незалежній від Московської Патріархії Православній Церкві в межах Польщі проходить весь свій духовний шлях український ієрарх Полікарп (Петро Сікорський), одержуючи духовні висвяти з рук Митрополита Діонісія аж до єпископської включно. А 1942 р. разом з таким же незалежним від Московської Патріархії Архиепископом Пінським Олександром (Іноземцевим) з благословення Митрополита Діонісія висвячує в лютому місяці 1942 р. двох українських єпископів: Ніканора (Абрамовича) і Ігоря (Губу), які в травні 1942 р. в Андріївському Соборі в Києві хіротонісають українських єпископів: Михайла, Мстислава, Сильвестра, Григорія, Володимира. Далі, на Волині митрополитом Полікарпом і єп. Мстиславом хіротонісовано Геннадія, Вячеслава. Хто ще там хіротонісався, зараз забуто, бо їх нема в живих і ніхто їх не знає.

Коли згодом такий розріст ієрархії Православної Української Церкви в межах Польщі й виділення з неї УАПЦ на звільнені німцями українських землях оформився під очоленням Митрополита Полікарпа, Московська Патріархія пробує заперечувати й накладати свої санкції, але з її ж писань встановлюється, що в руках її нема ні одного писаного документа ієрархом Полікарпом. Всі її заміри на санкції вийшли випалом в повітря.

Така невдача змушує Московського Патріарха дати від себе Автокефалію Православній Церкві в межах Польщі (яке як сателіт Московської диктатури) й вимагає від Царгородського Патріарха ствердити таку бутафорію. На це з Царгороду відповіли, що там уже автокефалія томосом від 13.11.1924 р. встановлена й подвійности не може бути. Після такого

заперечення Московської автокефалії в межах Польщі й повторного ствердження томоса від 13.11. 1924 р. незалежність УАПЦ з її єпископатою 1942 р. від Московської Патріархії не підлягає ніякому сумніву. Заперечувати це чи дискредитувати тим чи іншим способом може тільки явний чи штучно прихизаний ворог України й скритий прихильник паравана комунізму в Москві.

В буденних турботах поточного життя та отих перехресних всяких фальсифікатах губиться ясність. Треба її ту ясність поновляти, повторювати чи зміцнити в очах відповідальних церковно-православних чинників. Вже в Австралії перед грецьким екзархом. В листі на ім'я екзархового місіонера Ф. Саммута (в англійській мові) серед інших пояснень засвідчено:

«Справи юрисдикції в українського канонічного єпископату висвяти 1942 р. оформилися так. Канонічним Кіріархом цього єпископату був Блаженніший Діонісій, Митрополит в межах Польщі, котрий поєднав нас з Вселенським Патріархатом в Царгороді. Підлягання Московській Патріархії, на радість нашу, анульовано томосом від 13.11. 1924 р., виданим в Царгороді на ім'я Митрополита Діонісія».

З тим грецький екзарх погодився, бо знає ієрарха Діонісія особисто, бачивши в Царгороді.

Молитовні взаємини з грецьким екзархом Архиепископом Феоділактою тривають у нас безперервно, а особливо унаочинилися в день святкування грецької незалежності (28.III. 1954 р.). В той день екзарх відправляв урочисту Літургію для мельборнської грецької кольонії в сеслужині українського священика, а ввечері на Академії в присутності всієї мельборн-

ської кольонії (до 1500 присутніх) зачитано було «Вінок на грецьку незалежність» українською й англійською мовами. Там сказано, що «Ніхто з грецьких сусідів не сприйняв так тяжко затрату цим народом політично-державної волі, як народ український. Магометанський фанатизм обліг Чорне море. Українська козака сила нищила турецьку могутність, спричиняючись до грецької незалежності. Відстоювання чистоти канонів перших Вселенських Соборів перед нерозбірливим католицизмом» належить грекам.

Скасуванням протиканонічного підпорядкування Української Православної Церкви (1686 р.) Московському Патріарху (томос 13.11. 1924 р.) і знов з'єднанням Української канонічної ієрархії через Митрополита Діонісія з Вселенським Царгородським Патріархатом створюються нормальні умови розвитку Церкви й Держави в Україні...

І коли представник підробленого пієтету до мучеників 21 р. з патосом пише в партійному органі: «не Рим, не Москва, не Царгород, а...», то це самособою кидається в вічі й викликає підозріння. Коли ж до того ще розголошується п. 12 ухвали М'кільських зборів у Філядельфії від 1.6. 1952 р. не поминати на Богослужблх Митрополита Іоана в ЗДА, то тут вже коментарі зайві. Маємо діло не з приятелями, а ворогами й руйніцками найміцнішої національної твердині.

Не завжди близькі взаємини з чинниками Вселенського патріархату впливають наверх для людського ока. Та й Царгородський Патріархат, оточений несприятливими чинниками, вщерть аж до вичитування йому доган за приєднування до себе поодиноких церковних одиниць, не часто буває говіркий чи відвертий. Треба довго підшукувати слухного моменту, щоб заіснував факт томоса 13.11. 1924 р. чи заперечення Московської бутафорної автокефалії для Православної Церкви в сателітній Польщі. А як це сталося, то оберігаймо його, як зіницю ока. Коли ж коло нас розтинаються такі вирази, як — «не Рим, не Москва, не Царгород, а...» то це мусить звучати для нас загрозливіше атомового вибуху. Сприймати це мовчки не сміємо!...

Атомовими краплинами спричиняємось до полегшення балакучости зверхників Вселенського Патріархату. Болгарсько-словянською мовою ці зверхники трохи розмовляють. Видатний труд Митрополи-

та Іларіона: «Поділ Єдиної Христової Церкви», за нашим посередництвом, опинився в руках екзарха, а через нього має достатися і до рук Патріарха Атенагораса. Так само протирає собі дорогу «Церковний Устрій в Україні».

З бажання комуністичних диктаторів Московський рядовий патріархат намагається стати «третім Римом» і вже ставить свої прогнози Вселенському Патріархатові, підпорядкувавши собі вже патріархати антиохійський, александрійський і, здається ієрусалимський. Зверхництво УАПЦ завжди було, є й буде беззастережним противником московської тиранії у всіх її формах — чи то політично-громадських, чи церковних. В тому упевнився грецький екзарх з уст не тільки мене одного, а й цілої Консисторії УАПЦ в Австралії. Такий стан треба вважати корисним для справи й підлеглим всякій популяризації.

Розповсюджувати поголоски про санкції Московського Патріарха можуть тільки одверті чи приховані прихильники комуністичної диктатури в Москві, а не свідомі сини України.

Архидієкоп Мельборнський та
Австралійсько - Н. З. УАПЦ
СИЛЬВЕСТР

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS
Ukrainian Weekly Newspaper
established in New Ulm (W. Germany)
in 1945. Transferred to Detroit, MI (USA)
in August 1978
Published weekly every Sunday
by Ukrainian News, Inc.,
except for the first two Sundays of August
Dr. Anatoly Lyzyj — Chairman of the Board
Michael Smyk — Editor
U.S.P.S. 442-450 Second Class Postage
Paid at Detroit, MI
Address: Ukrainian News, 19411 W Warren,
Detroit, MI 48228, USA

Н О В І Д Н І

Річна передплата:
Канада і США — 18 доларів
Всі інші країни — рівновартість
в канадських доларах — 18 дол.
звичайно і 26 дол. повітряною
поштою.

Чеки і грошові перекази виписувати
на „Нові Дні”

Адреса редакції й адміністрації:
NOVI DNI
BOX 235
ETOBICOKE, ONT., M9C 1V3
CANADA

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Блаженної пам'яті Володимир Зіневич.

21.4.1988 року, після тяжкої і довгої недуги, упокоївся сл.пам'яті Володимир Зіневич, який проживав в м. Джілонгу, Вікторія і похований в східній частині цвинтаря в Джілонгу. Чин похорону ковершив о. прот. Василь Подригуля - Настоятель парафії Різдва Пресвятої Богородиці, УАПЦ, в присутності чималої кількості вірних, друзів та рідних.

Покійний В.Зіневич залишив сина Олександра невістку Раїсу та чотирьох онуків. Прощальне слово над свіжою могилою виголосив побратим Валентин Панченко, а Церковний хор проспівав пісню - "Чуєш Брате". Покійний В. Зіневич народився 28.7.1905 року в селі Кодні в Україні. З 8-ми років почав цікавитися співом, а згодом вже почав співати в Церковному та світських хорах, любив спів, музику і мав здібності. Вчився в Ленінградській консерваторії у відомого професора музики і співу М.Іванова, після закінчення консерваторії співав в різних професійних хорах, театрах та продовжував свою освіту.

В час великого ісходу залишив з родиною Україну і оселився в Німеччині, а після в в переселених таборах заробляючи звичайною працею на утримання родини. По приїзді до Австралії та відбуттям контракту почав цікавитися мистецьким життям, виступав в радіо, телевізії. В 1972 році почав працювати в театрі ім. М.Кропивницького в Мельборні, під керуванням К.Любарського, а потім в театрі ім. М.Лисенка. Брав участь в різних концертах, імпрезах, а також в громадсько-політичному житті.

З нагоди свого 70-ти ліття разом з співачкою Солеєю Сахно з Канади випустив платівку - "Моя Мрія", яка високо оцінена нашими любителями рідної пісні і її наклад дуже швидко розійшовся в Австралії. Належав до УРДП і брав участь в її заснуванні з самих початків ще в Новому Ульмі. Належав до Легіону Симона Петлюри, був жертвеном в підтримці часопису "Українські Вісті", журналів - "Нові Дні", "Молода Україна", "Штурм" та "Наші позиції" а також різних видань Револуційно-Демократичного напрямку. Проявив себе також у бізнесі, яким займався довгі роки.

В 40-й день його смерті панахиду відправив о. прот. Володимир Сачига - Настоятель св.Успенської парафії УАПЦ в м. Мельборні. Покійний В.Зіневич брав активну участь в праці УАПЦ, жертвував для її потреб, підтримував її морально і матеріально. Співав в Церковному хорі цікавився її проблемами.

Покійний палко любив свою Україну, працював для неї та мріяв ще бачити її вільною, незалежною Державою.

Нехай Австралійська земля буде йому легкою.

Вічна йому пам'ять!

КУ ЛСП В АВСТРАЛІЇ

.....0000000000.....

У неділю 12.6.1988 року відійшов у вічність один із основоположників українського громадсько-політичного й церковного життя бл.пам'яті Л.І.Спесивий в Сідней залишивши осиротілих синів, Бориса і Ярослав, невісток - онуків, правнуків та друзів-побратимів. Народився покійний в Україні 22.3.1912 року в родині землевласника, за що сталіністи родину розкуркулили, а батька зіслали на Сибір, звідкіля він уже ніколи не повернувся. Вищу освіту здобув шляхом заочного навчання в галузі обробці металів і за цим рахом працював аж до війни. В 1943 році залишає Україну і поселяється в Німеччині, а після капітуляції працює в таборі як інженер. В 1949 році переїздить з родиною до Австралії і поселяється в Сідней і зразу включається з родиною в організоване Укр.життя, як Церковне так і громадсько-політичне. Всебічно підтримує Український Револуційно-Демократичний Рух.

Похорон довершив о.В.Льлька в св.Афанасіївській УАПЦ, а прощальне слово над могилою сказав побратим Г.Дворцовий. Вічна йому пам'ять!

БЛАЖЕНОЇ ПАМ'ЯТИ ППОЛКОВНИК І. ЛЮБЧИК.

Після довгої і тяжкої недуги 3 травня 1988 року в м. Сідней на 75 році жорстокого життя відійшов у вічність св. пам'яті пполковник І.М.Любчик залишивши осеротілу дружину, брата та сина Тараса з родиною. Пполковник І.Любчик відомий громадсько-політичний і Церковний діяч в Сідней належав до багатьох організацій, а часто і займав керівні та визначні становища в них, був жертвеним на різні національні, добродійні цілі. Добрий промовець, напересічний організатор. Багато часу та енергії присвятив багатогранній діяльності на протязі 39 років нашого перебування в Австралії.

Чин похорону довершив о. прот. Володимир Лялька - Настоятель св. Афанасієвської парафії УАПЦ, а похований на Православній дільниці цвинтаря Руквуд, при великій кількості Українського громадянства і друзів, які провели його в останню дорогу.

Покійний пполковник І.Любчик був активним і в комбатантських організаціях колишніх військовиків армії УНР. Приймав участь в заснуванні Крайової Організації Легіону Симона Петлюри в Австралії та зокрема МВ ЛСН в м. Сідней, був почесним членом її і послідовним та активним борцем за великі Ідеали - Симона Петлюри.

Колішні вояки, члени ЛСН низько схиляють свої голови перед його світлою пам'яттю, а родині покійного висловлюють глибоке вояцьке співчуття, як рівні і тим організаціям до яких покійний належав.

Нехай Австралійська привітна земля буде тобі легкою, нехай сниться тобі друже-побратиме у вічному сні, далека наша батьківщина - Україна, яку ти так безмежно любив, і для добра якої так багато працював і боровся за її незалежність.

ВІЧНА ТОБІ ПАМ'ЯТЬ !

Крайова Управа ЛСН в Австралії.

Леся УКРАЇНКА

СЛЬОЗИ-ЦЕРЛИ

(Посвята Іванові Франкові)

· I

Сторононько рідна! коханий мій
краю!

Чого все замовкло в тобі, заніміло?
Де-де озветься пташина несміло,
Немов перед бурею в темному гаю,
І знову замовкне... як глухо, як тихо...
Ой лихо!

Ой, де ж бо ти, воле, ти, зоре
темна?

Чому ти не зійдеш на землю із неба?
Осяяти землю безшасною треба!
Ти бачиш, як все в нас покрила ніч
темна?
Ти чуєш, як правду неправда крізь
боре?

Ой горе!

О люде мій бідний, моя ти родино,
Брати мої вбогі, закуті в кайдани!
Палають страшні, незагойні рани
На лоні у тебе, моя Україно!
Кормигу тяжку хто розбить нам
поможе?

Ой боже!

Коли ж се минеться! Чи згинем без
долі?
Прокляття рукам, що спадають без
сили!

Навіщо родитись і жити в могилі?
Як маємо жити в ганебній неволі,
Хай смертна темнота нам очі застеле!
Ой леле!

Або погибель, або перемога —
Сі дві дороги перед нами стане...
Котра з сих двох нам судиться дорога?
Дарма! повстанем, бо душа повстане.

Так, плачмо, браття! мало ще
наруги,

Бо ще душа терпіти силу має;
Хай серце плаче, б'ється, рветься з туги,
Хай не дає спокою, хай палає.

II

Україно! плачу слізьми над тобою...
Недоле моя! що допоможе ся туга?
Що вдію для тебе сією тяжкою
журбою?

Гай-гай, невелика послуга!

Ох, слъзи палкі — вони дуну
палили,
Слди полишили огнисті навіки,
Ті жалі гіркі — вони мені серце
зв'ялили!

Даремні для нього всі ліки.

Чи ж мало нас плаче такими
слъзами?
Чи можем ми, діти, веселими бути,
Як ньєнка в недолі, в нужді
побивається нами?
Де ж туга веселого слова здобути?

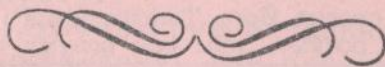
Говорять, що матері слъзи гарячі
І тверде, міцнеє каміння проймають;
Невже найщиріші криваві слъзи
дитячі
Ніякої сили не мають?

III

Всі наші слъзи тугою палкою
Спадуть на серце, — серце запалає...
Нехай палає, не дає спокою,
Поки душа терпіти силу має.

Коли ж не стане сили, коли туга
Вразить украй те серденько зомліле,
Тоді душа повстане недолуга,
Її розбудить серденько зболіле.

Як же повстане — їй не буде
впину,
Заснути знов, як перш, вона не зможе,
Вона боротись буде до загину;
Або загине, або переможе.

Надія ТКАЧУК

А захворіла черешня не з кореня,
Вона в корені — невпокорена.
Вона вмилась грозою.
Нічною порою вмилась грозою
І вистоїть,
Вистоїть перед горем-бідою!
А захворіла черешня не з кореня,
Бо в корені —
Так і зосталась
Невпокорена!

Вискочив вітер з-за хати,
Лястя струснув із віт,
Злякалась рута-м'ята —
Весь розгубила пвіт.

Стій, не лякайся, рудо,
Стій, хоч на серці шем,
Осін повинна бути
З холодом і дощем.